திராவிடநாடு

9-11-58 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

நாட்டை மீட்பீர்!

(கும்பகோணத்தான்)

எந்நாட்டார் அந்நாளில் கடல்க டந்து
எழிலான தொழில்செய்து; உலகோர் போற்றப்
பொன்னோடும் பொருளோடும் பண்பும் சேர்த்துப்
புகழ்மிக்க முத்தெடுத்து, கிரேக்க நாட்டுக்
கன்னியரின் மேனிதனில் பூட்டி யின்பங்
கண்டிட்டார்! அறிந்திடுவீர் உண்மை தன்னை!
என்றேநீர் இன்றிங்கே தென்ன கத்தீர்!
இயம்புவதில் பயனில்லை! உண்மை ஓர்மின்!

காலத்தின் வேகத்தால் கரைந்தி டாத
கவினாறும் புகழதுவாம்! எனினு மிந்த
ஞாலத்தில் எத்தனையோ மாறு தல்கள்
நாள்தோறும் நடப்பதனை ஏன்ம றந்தீர்!
பாலொத்த மொழிபேசும் பண்பு ளாரைப்
பலகாலும் பெற்றிட்ட தமிழ மக்காள்!
சீலமெலாம் இழந்தின்று வடவர் தம்தாள்
சிரமீது கொண்டிருத்தல் நன்றோ சொல்வீர்!

எத்தனைதான் எடுத்துரைத்தும் ஏனோ கேளீர்!
இன்னமுமா உம்போதை தீர வில்லை?
கத்துகிறோம் நாவரள யாருக் காக;
களங்கண்டு புகழ்கொண்ட தமிழர்; தங்கள்
முத்தனைய வாழ்வுதனை மீண்டும் பெற்று
முழுமதிபோல் இவ்வுலகில் புகழ டைந்து
சித்தமெலாம் களித்திடவே யன்றோ! இந்தச்
சிறுஉண்மை மனங்கொள்வீர்! நாட்டை மீட்பீர்!!

அமெரிக்காவிலும் ஒரு 'கோட்சே'!

அணுகுண்டு!

நீர்வளிக்குண்டு!

செயற்கைக் கோளங்கள்!

சந்திரனை எட்டிட ஓர் கருவி!

அதனை முட்டிப் பிளந்திட மற்றொன்று!

சூரியனின் வெப்பத்தைச் சேர்த்துவைத்து, உலகிற்குப் பயன் தரத்தக்க சிட்டா!

—இத்தகைய வியத்தகு சாதனைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான் மனிதன்! இயற்கையை எந்தெந்த வகைகளிலே வெல்ல முடியும்—அதன் பல்வேறு சக்திகளை, படைப்புகளை, எப்படியெப்படி எல்லாம் வாழ்க்கைக்குப் பயனபடுத்திட இயலும் — என்ற ஆராய்ச்சிகள் விநாடிக்கு விநாடி வேகமாக, நமது கற்பனைச் சக்தியையும் கடந்து வளர்ந்து வருகின்றன.

நம்மாலே நம்ப முடியாதவையெல்லாம் நடத்திக் காட்டப்படுகின்றன — மந்திர சக்தியாலல்ல! மனிதனின் ஆராய்ச்சித் திறனின் விளைவாக!

வானுலகில் திகழ்கின்ற பற்பல கோள்களுக்கும் நமக்குமிடையே இருக்கின்ற தூரமென்ன என்று ஆராய்ச்சி செய்து, இந்தத் தூரத்தை எவ்விதம் கடந்து விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் பாலம் அமைப்பது என்ற ஆராய்ச்சிகளில் அதி தீவிரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறான் மனிதன்.

ஆனால் ஒரு மனிதனுக்கும் மற்றொரு மனிதனுக்குமிடையேயிருக்கின்ற தூரத்தை, ஒரு நிறத்தான மற்றொரு நிறத்தானுடன பழகவோ, தொடர்பு கொள்ளவோ கூடாது, இயலாது, என்றிருக்கிற நிலைமை,மாற்றியமைத்திட இன்னமும் ஏனோ போதிய அளவு முயற்சிகள் எடுக்கப்படவில்லை!

* * *

நிற வேற்றுமை

இந்த வேற்றுமை இன்று உலகின் பற்பல மூலைகளில் தலைவிரித்து ஆடுவதைப் பார்க்கிறோம்.

அமெரிக்காவில்!

இங்கிலாந்தில்!

ஆப்பிரிகாவில்!

ஆஸ்திரேலியாவில்!

— இங்கெல்லாம் நிறவேற்றுமையும், அதன் பயனாகப் பற்பல போராட்டங்களும், நாகரிக சகாப்தம் என்று கருதப்படுகிற இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் இருப்பதனைக் காண்கிறோம்.

மலான், கிரிப்ஸ், ஸ்டிரிட்ஜடம் இவர்களின் நிறவெறிக் கொள்கைகளால் வெள்ளையர்களுக்கும் நீக்ரோக்களுக்கும் இடைவிடாத போராட்டம் நடைபெறுகிறது, ஆப்பிரிகாவில்!!

"வெள்ளை அறிக்கை"யின் மூலம் வெள்ளையரல்லாத மற்றவர் குடியேறுவது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது ஆஸ்திரேலியாவில்!

M. S. வெங்கடாசலம், M. A.

அண்மைவரை நிறவெறிப் போராட்டங்களிலிருந்து விடுபட்டிருந்த நாடான இங்கிலாந்திலும் இப்போது கலகங்கள், கிளர்ச்சிகள்!

வெள்ளையர் பள்ளிகளில் நீக்ரோ மாணவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை, அமெரிக்காவின் சில பகுதிகளில்!

வெள்ளையர்களுக்கும் நீக்ரோக்களுக்குமிடையே இருக்கிற போராட்டம் ஆப்ரகாம் லிங்கன் காலத்தில் ஏற்பட்டதைப்போல், மற்றொரு உள்நாட்டுப்போரை அமெரிக்காவில் ஏற்படுத்திவிடுமோ என்று அஞ்சத்தக்க அளவுக்கு சூழ்நிலைகள் நாளுக்கு நாள் ஏற்பட்டு வருகின்றன.

அமெரிக்க மத்திய அரசாங்கத்துக்கும், நிறபேதத்தை நீக்க விரும்புகின்ற மாநிலங்களுக்குமிடையே மிகப் பெரியதோர் போராட்டம், மறைமுகமாகவே நடைபெற்று வருகின்றது.

ஏறக்குறைய 5 ஆண்டுகளுக்கு முன், நிறவேற்றுமை சம்பந்தப்பட்ட வழக்கொன்று அமெரிக்க உயர்நீதி மன்றத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

"பள்ளிகளில் வெள்ளையர்களின் குழந்தைகள், கருப்பர்களின் குழந்தைகள் எனப் பாகுபாடு செய்வது சமத்துவ வாய்ப்புக் கொள்கைக்கும், அமெரிக்க அரசியலமைப்புக்கும் முரண்பாடானது" என்று ஒருமித்த தீர்ப்பளித்தது நீதிமன்றம்!

அவ்வளவுதான்! ஆத்திரம் கொண்டனர் வெள்ளையர்கள். "ஆகா, இது அடுக்குமா! நாமெங்கே, நமது எடுபிடிகளாக நேற்றுவரை இருந்து வந்த கருப்பர்களெங்கே! இருவரும் ஒன்றுவதாம்! இயலுமா இது!" என்று வெளிப்படையாகவே, பேசப்பட்டது பலரால்!

அங்கங்கே "வெள்ளையர் சங்கங்கள்" நிறுவப்பட்டன, நிறவேற்றுமைக்கு ஆதரவு திரட்டுவதற்காக! வர்த்தகர்களும் வழக்கறிஞர்களும் அரசாங்கப் பணியாளரும் ஆலைத் தொழிலாளரும், மதத் தலைவர்களும் மற்றுமுள்ளோரும், இந்தச் சங்கங்களில் இடம் பெற்றார்கள். தனித்து வாழ்தல் தங்கள் பிறப்புரிமை என்று வாதாடத் துவங்கினார்கள்!

வாதாடுவதோடு அவர்களது பணி முடிந்துவிட்டதாகக் கருதவில்லை அவர்கள்! அணுகுண்டை முதன் முதலில் உபயோகித்த வாய்ப்பைப் பெற்றுக்கொண்ட நாட்டின் புத்திரர்களாயிற்றே அவர்கள்! 'அமைதி'யான வழிகளையா கடைபிடிப்பார்கள்?

எங்கெங்கோ இருந்து கலகம் விளைவிப்போரையும், குண்டர்களையும் வரவழைத்து, நீக்ரோக்களுக்கு எதிராக அவர்களைத் தூண்டிவிட்டார்கள் என்று இங்கிலாந்திலிருந்து வெளிவரும் "மான்செஸ்டர் கார்டியன்" என்னும் இதழில் (18—9—58) அலிஸ்டார் குக் என்பவர் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்கிறார்!

(4-ம் பக்கம் பார்க்க)

17] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [9-11-58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 17

பதவி ஆசை!

இன்றைய ஆட்சியில் மிகச் சுலபமாகக் கிடைக்கின்ற பொருள் 'அறிவுரை' ஒன்றுதான். மக்களுடைய பசித்த வயிற்றுக்கு உணவு, வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பிற தேவைகள் இவை கிடைக்கின்ற வழி காணோம். ஆனால் அறிவுரை மட்டும் அளவின்றிக் கிடைக்கின்றது. ஆட்சிப்பொறுப்பு ஏற்றவர்கள் நாட்டை நல்ல முறையில் ஆளுவதைவிட அறிவுரை வழங்குவதே தங்கள் கடமை என்று எண்ணியவர்களைப்போல மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் தடையேதுமின்றி அறிவுரை மழையெனப்பொழிகின்றனர்.

மரத்திலே செல்லரிப்பதுபோல், காங்கிரஸ்காரர்களின் மனத்திலே தீமை புகுந்துவிட்டது. செல்லரித்த பகுதியைச் செதுக்கிக் கீழே தள்ளிவிட வேண்டும். மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்தினால் போதும். இது மிகச் சிரமமான பணி செல்லுக்கு மருந்துபோட்டால் அது ஒழியும். ஆனால் மனமோ அத்தனை விரைவில் தூய்மை பெறுவதில்லை. அதிலும் இன்று உள்ள நிலைமையில் காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் இருப்போர் மனத்திலே தீமை புகுந்தவர்களாக அல்ல, மனமே இல்லாதவர்களாக மாறிவிட்டனர். எனவேதான் அவர்களுக்கு எந்த மருந்தும் இனிப் பயன்படாது என்ற நிலைக்கு முற்றிவிட்ட நோய்போல், இனித் திருந்த இடம் இல்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு அவர்கள் வந்துவிட்டனர்.

ஆனாலும் வீட்டுக்குரியவனுக்கு எப்படியாவது செப்பனிட்டுவிடலாம் — புதிய வீடு கட்டுவதைவிட அது எவ்வளவு செலவும் குறைவு, உழைப்பும் குறைவு—என்று தோன்றுவதைப்போல், காங்கிரஸ் தலைவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சீர்திருத்திவிடலாம் என்று அறிவுரை மருந்து தருகின்றனர்.

இதிலே பரிதாபமான நிலைமை என்னவென்றால் ஆளுக்கு ஒருவகையான அறிவுரை — நேரத்துக்கு ஒருவகையான அறிவுரை தருகின்றனர். இத்தனை குழப்பம் ஏனோ தெரியவில்லை?

காங்கிரஸ் கெட்டுவிட்டது என்பதை இன்று காங்கிரஸ் தலைவர்களே பலமுறை சொல்லுகின்றனர். நேரு சொல்லுகிறார்; தேபர் சொல்லுகிறார்; முன்ஷி சொல்கிறார்; மற்றவர்களும் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கும்போது, சொல்லும் அந்த ஒருவர் நீங்க மற்றக் காங்கிரஸ்காரர் அத்தனை பேரும் கெட்டுவிட்டதாகத் தோன்றும். ஆம் நடுநிலையோடு பார்க்கும் ஒருவர்க்கு ஒருவரும் ஒழுங்காக இல்லை என்பது தெளிவாகத் தெரியும்.

அது எப்படியேனும் போகட்டும், சொல்லுகின்ற அறிவுரையையேனும் ஆளுக்கு ஒருவகையாகச் சொல்லாமல் அனைவரும் ஒரே அறிவுரை சொல்கிறார்களா எனின் அதுவும் இல்லை.

இதோ இற்றுப்போய்விட்டதே, இந்தத் தூணை எடுத்துவிட்டுப் புதிய தூண் வைக்கலாம் என்று ஒருவர் சொல்கிறார். உடனே இன்னொருவர் கூடாது, 'அது தப்பு, முதலில் புதிய தூணை வைத்துப் பொருத்திவிட்டுத்தான் பழைய தூணை எடுக்க வேண்டும்' என்கிறார். இன்னொருவர் 'இல்லை, இல்லை தூணுக்கு என்ன இப்போது அவசரம்! முதலில் துண்டு துண்டாக உதிர்கிறதே உத்திரம் அதைக் கவனியுங்கள்' என்று ஆளுக்கு ஒரு அறிவுரையை வழங்குகின்றனர். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில், வீடு என்ன ஆகுமோ, அந்த நிலைக்குக் காங்கிரஸ் கட்சி விரைவில் வந்துசேரும்.

இந்தூரில் நடந்த காங்கிரஸ் ஊழியர்கள் கூட்டத்தில் பேசும்போது நேரு பண்டிதர் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தில் இளைஞர்கள் பணியாற்ற இடம் தர வேண்டும் என்று அறிவித்திருக்கின்றார்.

இன்று காங்கிரசில் வயோதிகரே மிகுந்திருக்கின்றனர். வாலிபர் அந்த நிறுவனத்தை நாடுவதும் இல்லை. அதனால் நாளுக்கு நாள் அது தண்ணீரில் கரையும் மண் குதிரையைப்போல் கரைந்துகொண்டிருக்கின்றது. இதே கவலையால் நேரு இளைஞர்கள் வந்து வளர்க்கவேண்டும் என்று கவலையோடு அழைப்பிதழ் தயாரிக்கின்றார்.

எந்த ஒரு அமைப்புக்கும் இளைஞர்களே இன்றியமையாத வலிவைத் தருபவர்களாகும். ஏன் எனின் வற்றாத ஊற்றுப்போல் இளைஞர்கள்தான் ஆற்றலைச் சேர்த்துத் தருபவர்கள். அதை உணர்ந்த நேரு பண்டிதர் வயோதிகர்களின் காலத்திற்குப் பின் காங்கிரஸ் கட்சி வளரவேண்டுமானால் அதற்கு இளைஞர்களின் கூட்டுறவு தேவை என்பதை உணர்ந்து ஊழியர்களிடையில் போகும்போது இளைஞர்கள் பணியாற்ற இடம் தரவேண்டும் என்று பேசுகிறார்.

'இளைஞர்களே, எதிர்காலத் தலைவர்களே வாருங்கள் — நாடு உங்கள் உழைப்பைத் தேடுகின்றது' என்று அவர் கூறியழைக்கவில்லை.

இளைஞர்களுக்கு இடம் தரவேண்டும் என்று சொல்கிறார். இடம் தரவேண்டும் என்றால் இப்போது அந்த இடத்திலே சிலபேர் குடிகொண்டிருக்கின்றார்கள்; அவர்கள் அதனை உரிமையாக்கிக் கொள்ளாமல் நகர்ந்து வழிவிட்டு இளைஞர்களுக்கு

(15-ம் பக்கம் பார்க்க)

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

ஆனால் வெள்ளையர்களுடைய இந்த முயற்சிகளெல்லாம் தோல்வியடைந்தன.

எனினும் போராட்டங்கள் முடிவடைந்தபாடில்லை. நிறவேற்றுமைக்கு ஆதரவாக இருக்கின்ற வர்ஜீனியா போன்ற மாநிலங்கள், அமெரிக்க மத்திய அரசாங்கக் கட்டளையை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, தங்களுடைய சட்டங்களையும், தங்கள் பகுதிகளிலுள்ள பழக்க வழக்கங்களையும் நடைமுறைக்குக்கொண்டு வருவதற்கான உரிமை, சிற்சில துறைகளில் மாநிலங்களுக்குத் தரப்படவேண்டும் என்று வாதாடத் துவங்கின.

இத்தகைய மறைமுகமானதோர் போராட்டத்தின் மற்றொரு கட்டத்தை அண்மையில் உலகம் கண்டிட நேரிட்டது!

அர்கன்சாஸ் பகுதியைச் சேர்ந்த "லிட்டில்ராக்" என்னுமிடத்திலுள்ள ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி, நீக்ரோ மாணவன் ஒருவனுக்கு இடமளிக்க மறுத்தது. எனவே அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு அரசாங்கம் அந்தப் பள்ளியின் நிர்வாகக் குழுவின் மீது வழக்குத் தொடுத்தது!

வழக்கின் முடிவு என்ன ஆகுமோ என்று அனைவரும் உலகமும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தது!

"அர்கன்சாஸ் அரசாங்கம், தன்னால் நடத்தப்படுகிற பள்ளிகள் அனைத்திலும் உடனடியாக நிற ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும்" என்று தீர்ப்பளித்தது உயர்நீதிமன்றம்!

தனித்து வாழ்ந்திட இயலும்' கறுப்பர்களோடு கலந்து உறவாட வேண்டிய சூழ்நிலையை எப்படியும் தவிர்த்திட முடியும் என்று இதுவரை ஓரளவாவது நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அனைவரது ஆசையிலும் மண் விழுந்தது.

அமெரிக்க உயர்நீதிமன்றத்தை அனைவரும் உலகும் போற்றியது! இனி நிறவேற்றுமைகள் அமெரிக்காவில் ஒழிக்கப்பட்டுவிடும் என்று, ஆர்வத்தோடு ஆரூடம் கணித்தவர் பலர்!

ஆனால் வெள்ளையர்கள் அவ்வளவு எளிதில், விரைவில் விட்டுக்கொடுப்பதாக இல்லை! இன்னமும் என்னென்ன ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்திட முடியும், எப்படியெப்படியெல்லாம் தங்களது தனித் தன்மையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள இயலும், என்றெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்வதில், அளவு கடந்த ஆர்வம் காட்டினார்கள்!

அதன் பயனாக அர்கன்சாஸ் மாநில சட்டமன்றத்தில் புதியதோர் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது!

அந்தச் சட்டத்தின் மூலம் அந்த மாநில கவர்னர் பாபஸ் என்பவருக்குப் புதிய புதிய அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன — அனைத்தும் நிறைவேற்றுமையை நீடிப்பதற்காக!

* * *

இவ்வளவு தூரம் திட்டமிட்டு வெள்ளையர்களால் இழைக்கப்படும் அநீதியை எதிர்த்து நீக்ரோக்களும் ஆங்காங்கே கிளர்ச்சிகளை நடத்திக்கொண்டுதான் வருகின்றனர்.

ஆனால் அண்மைவரையில் அவர்களுடைய உரிமைக்காகப் போராடுவதற்கான பலம் வாய்ந்த அமைப்புக்களோ, திறமையான தலைவர்களோ கிடைத்திடவில்லை!

"கறுப்பர்கள் முன்னேற்றச்சங்கங்கள்" அங்கங்கே நிறுவப்பட்டன! ஆனால் அவற்றின் செல்வாக்குப் போதுமான அளவு வளரவில்லை! நீக்ரோக்களுக்கு நம்பிக்கையும் பற்றுதலும் ஏற்படும் வகையிலே அவற்றால் பணியாற்றிட இயலவில்லை!

எனவே அவர்களும் பற்பல இடங்களில் போராட்டங்களில் இறங்கினார்கள்!

அவற்றில் ஒன்று மான்காமரி என்ற மாநிலத்தில் நடைபெற்ற போராட்டம்!

அந்த மாநிலத்தில் ஒரு வழக்கம் உண்டாம்! நீக்ரோக்களெல்லாம் பஸ்களின் பின் பகுதியிலேதான் அமரவேண்டுமாம்— முன் பதிக்கு வரக்கூடாதாம்!

இந்த வழக்கத்தை உடைத்தெறிவதற்காக "பஸ்களின் முன் பகுதிகளில் இடம் பிடித்துக் கொள்ளும் போராட்ட"த்தில் ஈடுபட்டனர் பல நீக்ரோக்கள்.

(13-ம் பக்கம் பார்க்க)

ஒரு வேண்டுகோள்

சில பதிப்பகங்கள் என் அனுமதியும், ஒப்புதலும் பெறுமல், நான் எழுதியுள்ள கதைகள், கட்டுரைகள் ஆகியவற்றினைப் புத்தகங்களாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இதுகுறித்துச் சட்டப்படி நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இதுபோல் வெளியிடப்பட்டுள்ள புத்தகங்கள், பெரிதும் நான் எழுதாததையும், எழுதியதைத் திரித்தும் தாறுமாறான முறையில் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன.

ஆகவே என் அனுமதி பெறுமல் வெளியிடப்படும் மேற்படி புத்தகங்களில் காணப்படும் கருத்துகளுக்கு நான் பொறுப்பு அல்ல என்பதைப் பொதுமக்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்படிப்பட்ட போலிகளைப் பொதுமக்கள் ஆதரிக்கக்கூடாது என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சில தினங்களுக்கு முன்பு, மதுரை செல்வம் பதிப்பகம், **பரிசு—அன்பளிப்பு—வாழ்வு — வாழ்த்து** என்ற பெயரில் நான் எழுதியதாகப் புத்தகங்கள் வெளிவருவதாக விளம்பரப்படுத்தி இருக்கிறார்கள்.

மேற்படி பதிப்பகத்தாரிடம் நான் எந்தப் புத்தகம் வெளியிடும்படியும் அனுமதி அளித்ததில்லை. பொதுமக்கள் போலிகளை ஆதரிக்காமலிருக்க வேண்டுகிறேன்.

சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

அன்பன்,

அண்ணாதுரை

கல்விவளர வழிசெய்யுங்கள்

மக்கள் செல்வன்

ஒரு தாய் பல ஆண்டுகள் குழந்தையில்லாமல் இருந்து பல சிகிச்சைகளுக்குப்பின் ஓர் குழந்தையைப் பெற்றாள். பிறந்த குழந்தையோ ஊமையாகவும், குருடாகவும் இருந்தது. அதைக் கண்டு தாய் வருந்தவில்லை, ஆனால் உற்றாரும், மற்றோரும் வருந்தாமல் இருக்க முடியுமா? அந்தத்தாயைப்போல நமது கல்வி அமைச்சரும் பல ஆண்டுகள் பரிசிலனை செய்து ஓர் கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். தாய் பெற்ற குழந்தையைப் போல இக் கல்வித்திட்டமும் நாட்டிற்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய நல்லதோர் கல்வித்திட்டமாக அமையவில்லை. இது குறித்து அமைச்சர் மகிழலாம்! ஆனால் நாடும் நாமும் மகிழ முடியுமா?

இத்திட்டத்தால் இப்பொழுதிருக்கிற கல்வியின் தரம் இன்னும் குறையும். ஆசிரியர் சமுகத்தில் வேலை இல்லாத் திண்டாட்டம் நீடிக்கும். கிராமாந்திரங்களில் கல்வியின் வளர்ச்சி குறைய வழி இருக்கிறது.

முன்பு ஓர் ஆசிரியருக்கு 20-மாணவர்கள் என்ற விகிதம் இருந்தது. மாணவர்கள் குறைவாக இருந்ததால் போதனை செய்ய இலகுவாக இருந்தது. முன்பு இருவர் போதிக்கவேண்டிய எண்ணிக்கையுள்ள மாணவர்களுக்கு இப்பொழுது ஒரு ஆசிரியர்தான் போதிக்கவேண்டும். இதனால் கல்வியின் தரம் குறையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அரசியலாரின் புதிய உத்தரவில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 35-என்ற மாணவர்விகிதம் உள்ளது. அந்த வகுப்பில் 35-க்குமேல் 70-க்குக்கீழ் எத்தனைமாணவர்கள் இருந்தாலும் அந்த ஒரு ஆசிரியரே போதிக்கவேண்டும். முன்பு 36-மாணவர்கள் இருந்தால் இருவர் வேலை செய்யலாம். இப்பொழுது 70-மாணவர்கள் இருந்தால்தான இருவர் வேலைசெய்ய முடியும். எனவே ஒரே ஆசிரியர்தான் 35-முதல் 69-மாணவர்கள் வரை போதிக்கவேண்டும். இது சாத்தியமா? சிந்தித்துப் பாருங்கள்? நீங்கள் எண்ணக்கூடும், உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் அதிக எண்ணிக்கையுள்ள மாணவர்களுக்குப்போதிக்கவில்லையா என. உண்மைதான், அம்மாணவர்கள் நிலைமைவேறு, அவர்கள் உலகம் புரிந்தவர்கள், ஆசிரியர் போதனை செய்யாவிட்டாலும் தாமாகவே படித்தறியக் கூடிய தகுதி பெற்றவர்கள். ஆனால் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் அப்படியல்லவே! அதுவும் முதல் மூன்று வகுப்புகளில் ஆசிரியர் உடனிருந்தே ஒவ்வொரு மாணவனை படிக்க, எழுதக் கவனிக்கவேண்டும். அவர்கள் தாமாக எதுவும் செய்ய இயலாது. இதில் 70-மாணவர்களுக்குப் போதிப்பதென்பது முடிகிற காரியமா? என மீண்டும் சிந்தித்துப் பாருங்கள்?

முன்பு 1:20-என்ற மாணவர் விகிதம் இருந்தபோதே பள்ளி இலாபம் 30%. நட்டம் 40%. என்றும் திருப்திகரமான தேர்ச்சி இல்லை என்று அரசியலார் புள்ளி விபரம் கூறுகிறது. இப்பொழுது 1:35 என்று மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை இரட்டிப்பாக்கினால் தேர்ச்சி மிகக் குறைவதுடன் பொது மக்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் இடையில் வெறுப்புணர்ச்சிதான் அதிகரிக்கும். அரசினர் கணக்கில் பள்ளி செல்பவர் தொகை ஏறுமேதவிரக் கல்வியின் தரம் உயராது.

கீழ்நிலைக் கல்வி சரியில்லைமேல் மத்தியதரக் கல்வியும், மேல்நிலைக் கல்வியும், பல்கலைக் கழகக் கல்வியும் எதிர்பார்க்கும் பலனை நாட்டிற்கு வழங்க இயலாது. இது அரசியலாரின் கல்வி சீர்திருத்தக் கொள்கையின் குறையேயன்றி ஆசிரியர் குறையில்லை. நிதிநிலை குறைவென்றும், ஒரு பிள்ளைக்கு ரூபா 24-செலவாகிறது என்றும் கூறப்படுகிறது. இதில் மராமத்து இலாக்கா ஏற்கவேண்டியகட்டிடச் செலவும், உணவு இலாக்கா ஏற்க வேண்டிய பகல் உணவுச்செலவும் சேர்க்கப்படுகின்றன. இவை நீக்கப்பட்டு வீதாச்சாரம் உயர்த்தப்படாமல் அதிகப்படி ஆசிரியர்களை நியமித்து அதிக மாணவர்களுக்குக் கல்வி புகட்ட முடியும். கல்வியின் தரமும் உயரும்.

ஒத்த கல்வி, ஒரே பயிற்சி, ஒருமித்த பணி இவ்வடிப்படையை மையமாகக்கொண்ட இடைநிலைத் தகுதிபெற்ற (செகண்டரிகிரேடு) ஆசிரியர்கள் 75%க்குமேல் நாட்டாண்மைக் கழகம், நகராண்மைக் கழகம், ஊராண்மைக் கழகப் பளளிகளில் பணியாற்றி வருகின்றனர். அவர்களுக்குத் தொடக்க நிலை ஆசிரியர்களுக்குரிய (ஹையர் கிரேடு) ஊதியமே கொடுக்கப்படுகிறது. (இந்த நிலைமை தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ளது. மற்ற மாவட்டங்களைப்பற்றி ஒன்றும் சரிவரத்தெரியவில்லை) இதே தகுதியுள்ள இடைநிலை ஆசிரியர்கள் தனியார் துறை (மேனேஜ்மெண்ட்) பள்ளிகளில் பணியாற்றினால் முழு ஊதியம் கிடைக்கிறது. இதைப பார்க்கும் இடைநிலை ஆசிரியர்களுக்கு உண்மையாக உழைக்க எப்படி மனம் வரும்? ஏதோ நேரத்தைப்போக்கத்தானே தோன்றும். பழிஓர்இடம் பாவம் ஓரிடம் என்பதுபோல் இதனால் பாதிக்கப்படுவது அவர்களிடம் பயிலும் மாணவர்கள்தான். இடைநிலை ஆசிரியர்கள் எந்த நிர்வாகத்தின் கீழ் பணியாற்றினாலும் அரசியலார் விகிதப்படி ஊதியமளிக்க வேண்டுமென்று உத்தரவிருந்தும் மேற்படி நிர்வாகத்தினர் கொடுக்க மறுக்கின்றனர். காரணம், முழு ஊதியம் கொடுக்க நிதியில்லை என்ற பாட்டைப் பாடுகின்றனர். இதை ஆட்சியாளர் உடன் கவனித்துத் தகுந்த பரிகாரம் செய்யாவிட்டால் இந்த நாட்டு மாணவர்களின் கல்வி வெகுவாகப் பாதிக்கப்படும்.

ஒத்த கல்வி, ஒரே பணியாற்றும் தொடக்கநிலை ஆசிரியர்கள் எந்த நிர்வாகத்தின் கீழ்ப்பணியாற்றினாலும் ஒத்த உரிமை, ஊதியம், ஊதிய உயர்வு, விடுமுறை இவை அனைத்திலும் பாகுபாடுகாட்டாது சமமாக நடத்தவேண்டும். நமது அரசு அவ்விதம் செய்யாமல் ஒரு கண்ணில் வெண்ணெயும் மற்றொரு கண்ணில் சுண்ணாம்பும் வைப்பதுபோல் தொடக்கநிலை ஆசிரியர்களிடையே ஊதியஉயர்வு தாழ்வு வைத்துள்ளது. இதனை அரசினர் கவனித்து உடன் மாற்றம் செய்யவேண்டும். இது அவசரமும், அவசியமுமாகும். இதனை அலட்சியமாகக் கருதிக் கொண்டிருந்தால் கல்வியின் வளர்ச்சி பாதித்துக்கொண்டே போகும்.

ஆசிரியர் சமுகத்தைத் தவிர, மற்றெங்கும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் நீடித்துள்ளது- தமது கல்வி இலாக்காவில்மட்டும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் இல்லாவிட்டால் தமக்கும், தமதுஇலாகாவிற்கும் பெருமை இருக்காது என்ற எண்ணத்துடனோ என்னவோ, ஆசிரியர் சமுகத்திலும் வேலை இல்லாத்திண்டாட்டத்தை உண்டாக்கிவிட்டார் நமது கல்வி அமைச்சர்! இன்று தமிழகத்தில் குறைந்தது பத்தாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட இளம் ஆசிரிய, ஆசிரியைகள் கடன் வாங்கிப் படித்துவிட்டு வேலையில்லாமல் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் வாழ்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் மாணவர் விகிதாச்சார உயர்வேயாகும்.

தற்போது ஒரு ஆசிரியருக்கு 35 மாணவர்கள். 70 மாணவர்களுக்கு மேல் இருந்தால்தான் இருவர் வேலை செய்யலாம். 35 முதல் 69 மாணவர்கள் இருந்தாலும் ஒரு ஆசிரியர்தான் வேலை செய்யவேண்டும். இதனால் இரண்டுஆசிரியர்களுடைய வேலை பாதிக்கப்படுகின்றது. ஆசிரியர்களுக்கு வேலை இல்லாததற்கு இதுதான் அடிப்படைக்காரணம்.

பணியாற்றும் ஆசிரியர் ஒருவர் ஒரு திங்களோ, இரு திங்களோ, விடுமுறையில் சென்றால் அந்த ஆசிரியருக்குப் பதில் வேறு ஆசிரியர் யாரையும் போடக்கூடாது. இதனாலும் வேலை இல்லாத் திண்டாட்டம் நீடிக்கிறது.

ஓர் ஆசிரியர் வேலையிலிருந்து விலகினாலோ, ஓய்வு பெற்றாலோ, அல்லது இறந்துவிட்டாலோ அந்தக்காலிஇடத்திற்குஆசிரியர் போடவேண்டுமென்றால், அந்த வகுப்பிலும், மற்ற எல்லா வகுப்புகளிலும்35மாணவர்கள் இருந்தால்தான் புதிய ஆசிரியர்கள் போடலாம், இன்றேல் புதிய ஆசிரியர் போடமுடியாது. பள்ளியில் உள்ள இதர ஆசிரியர்கள் தான் அந்த வகுப்பு மாணவர்களையும் கவனித்து வரவேண்டும். நாட்டின் கல்வியின் தரத்தை உத்தேசித்தும், ஏழை ஆசிரியர்களின் வாழ்வை உத்தேசித்தும் இந்தப் புதிய மாணவர் விகிதத்தை உடன் மாற்ற அரசியலார் முன் வரவேண்டும்.

500 மக்கள் தொகை உள்ள இடங்களில் ஓர் தனியாசிரியர் (ஓராசிரியர்) பள்ளி நடைபெற்று வருகின்றது. அப்பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 20 முதல் 30 இருக்கும். இப்பள்ளிகளில் மாணவர் வருகை 20 ஆகக் குறைந்தால் அப்பள்ளி மூடப்படும் என்பது புதிய கல்வித் திட்டத்தில் உள்ள விதி. இதனால் பாதிக்கப்படும் கிராமங்கள் பல இருக்கும் நாட்டில். இந்த நிலை ஏற்படலாமா கிராமங்களுக்கு? கிராமங்களின் சுபிட்சமே எங்கள் ஆட்சியின் இலட்சியம் என முழங்கும் அரசுக்கு இது அழகா? பள்ளி மூடினால் வசதி உள்ள பெற்றோர்கள் பக்கத்து ஊர்ப் பள்ளிகளுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைக்க முடியும். வசதியில்லாதவர்கள் படித்தது போதும் வாடா வயலுக்கு என்னுடன் என்பார்கள். பிறகு ஆடு, மாடு மேய்க்க வேண்டியதுதானா?

பள்ளிக்கூடமே ஆரம்பிக்காத கிராமங்களில், பள்ளிக்கூடம்ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால் அவ்வூரில் 45 மாணவர்களுக்கு மேல் இருக்க வேண்டும். 45-க்குக் குறைவாக இருந்தால் பள்ளி திறக்க இயலாது. இன்று நாட்டில் 45 மாணவர்கள் இல்லாத கிராமங்கள் பல உள. அப்படி இருந்தாலும் ஆடு மாடு மெய்த்தல் உழவு வேலைக்கு உதவி செய்தல் இதுபோன்ற குடும்ப வேலைகளில் ஈடுபட்டவர்கள் போக மீதமுள்ள 25, 30 மாணவர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் படிக்க முன்வரக்கூடும். அவர்கள் படிக்ககூடாதா? அவர்கள் படிக்க இந்த நாட்டில் வசதியில்லையா? இந்தச்சுதந்திர ஆட்சியில் கூடவா படிக்கக்கூடாது? எனவே இந்த நிலையில் உள்ள கிராமங்களின் வருங்காலவாழ்வை உத்தேசித்தாவது மாணவர் விகிதத்தை மாற்றியமைக்கவேண்டும்.

ஓராசிரியர் பள்ளிகளில் 70-மாணவர்களுக்குக் குறைவாக இருந்தால் ஒரு ஆசிரியர் தான் வேலை செய்ய முடியும். அப்பள்ளிகளில் ஒன்றுமுதல் ஐந்து வகுப்புகள் இருக்கும். அந்த ஐந்து வகுப்பிற்கும் அந்த ஒரு ஆசிரியர்தான் போதிக்க வேண்டும்? இது முடிகிற செயலா எனச் சிந்தியுங்கள். கிராமப் பள்ளிகளில் கல்வியின் தரம் குறைகிறது என்றால், குறையாமல் என்ன செய்யும்? இதற்குக் காரணம் யார்? கிராமங்களுக்கு எந்த வசதியும்தான் கிடைக்கவில்லை என்றால், கல்வி வசதி கூடவா கிடைக்கக் கூடாது? உண்மையிலே கிராமங்களிடத்தில் நல்ல மதிப்பும், கிராமங்களுக்கு நல்ல வசதி கிடைக்கவேண்டும், கல்வியின் தரம் உயரவேண்டும் என்றநல்ல எண்ணமும்இந்த அரசுக்கு இருக்குமேயானால்! உடனடியாக இந்த மாணவர் விகிதத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும். இது அவசரமும் அவசியமுமாகும்.

நாடு முழுதும் மாநாடுகள் கூட்டப்பட்டது. அமைச்சரையும் அதிகாரிகளையும் அழைத்துக் கல்வியில் உள்ள குறைபாடுகள் கூறப்பட்டன. நாட்டின் பல இடத்திலிருந்தும் ஆசிரியர்கள் தூதுக்குழு சென்னைக்கு சைக்கிளிலே சென்று அமைச்சர்களைக் கண்டு, மௌனம் போதும், வழிவகை செய்யுங்கள் எனக் கெஞ்சியும், ஏழையின் சொல் அம்பலம் ஏறாது என்பார்களே, அதைப் போல ஆகிவிட்டது.

ஆசிரியர்கள் வேலை முடிந்துவிட்டது. இனிமேல் பொறுப்பு பொதுமக்களுடையது. கல்வி பிரச்சனை ஆசிரியர்களின் சொந்தப்பிரச்சனையல்ல. இந்த நாட்டின் பிரச்சனை! ஒவ்வொரு பெற்றோர்களின் சொந்தப்பிரச்சனை. இந்தக் கல்வித் திட்டத்தால் பாதிக்கப்படுவது ஆசிரியர்கள் மட்டுமல்ல உங்கள் குழந்தைகளும்தான். உங்கள் குழந்தைகள் நல்ல கல்வி அறிவு பெறவேண்டுமென்றால் இந்தக் கல்வியில் உள்ள சிக்கலை போக்கி நல்ல கல்வித்திட்டம் அமைக்கும்படி உங்கள் கோரிக்கையை அரசுக்குத்தெரிவியுங்கள். அத்துடன் உங்கள் தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர்களிடம் சொல்லி, இந்த நாட்டிற்கு நல்லதோர் கல்வித்திட்டம் கிடைக்க வழி வகை தேடுங்கள்!

*

துறைமுகங்களின் ★ ★ அபிவிருத்தி!

[Dr. பா. சரவணன்]

போக்குவரத்துக்குப்பயன் தரும் மார்க்கங்கள்: 1. நிலமார்க்கம், 2. கடல் மார்க்கம், 3. ஆகாய மார்க்கம் என மூவகைச் சாதனங்கள்.

வெளிநாடுகளிலிருந்து பொருள்களை இறக்குமதி செய்வதற்கும்; உள்நாட்டுப் பொருள்களை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்கும் பயனுள்ளதாக அமைந்துள்ளது கடல்மார்க்கபோக்குவரச்சாதனங்களே! கடலில் சென்றிடும் கப்பல்கள் தங்குவதற்கும்; ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்வதற்கும் இடமாக அமைவது துறைமுகங்கள். துறைமுகங்கள் அபிவிருத்திக்கும் கப்பல் கட்டுவதற்கும் இந்திய அரசு இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் ரூ. 100-கோடி ஒதுக்கியுள்ளனர்.

துறைமுகப்பட்டினங்கள்; பம்பாய், சென்னை, கல்கத்தா, விசாகப்பட்டினம், கொச்சி இவைகளே முதல்தரமான துறைமுகங்கள். கரையோரமாகப் பல சிறு துறைமுகங்கள் உண்டு. நாகப்பட்டினம், தூத்துக்குடி, தனஷ்கோடி, ஆலப்புழை, கொச்சி, கொல்லம்: இவைகளில் மத்திய அரசியலாரின் நேரடி நிர்வாகத்திலுள்ளவை, சென்னை, விசாகப்பட்டினம், கொச்சி துறைமுகங்களாகும்.

இந்த உபகண்டத்திலுள்ள துறைமுகங்களை இருவகையாகப் பிரித்துள்ளது. 1. பெரிய துறைமுகங்கள், 2. சிறு துறைமுகங்கள். பெரிய துறைமுகங்கள் மத்திய அரசியலாரின் நேரடி நிர்வாகத்தில் நடைபெற்று வருகிறது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் நோக்கங்கள்:

1. பாகிஸ்தான் பிரிவினையால் கராச்சி துறைமுகம் பாகிஸ்தானைச்சேர்ந்துவிட்டதால் கச் கடற்கரையில் கண்டலா துறைமுகம் கட்டப்படுவது.
2. பம்பாய் துறைமுக எண்ணெய் வசதி கிடைத்திட எண்ணெய் சேமிப்பு நிலையம் அமைப்பது.
3. துறைமுகங்களுக்கு நவீன அமைப்புகளை அமைத்தல்.
4. கல்கத்தா, சென்னை, கொச்சி துறைமுகங்களை விரிவாக்குதல்.
5. சிறு துறைமுகங்களைக் கண்டாராய்தல், அவைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவைகளை அபிவிருத்தி செய்து பெரியதுறைமுகங்களுக்குத் துணையாக ஒத்துழைக்க அமைத்தல்.

முதல் திட்டம் நிறைவேறிய பின்னர் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வகுக்கப்பட்ட திட்டங்களை நிறைவேற்றப்பட்டதா? இரண்டாவது திட்டத்தில் பெரிய துறைமுகங்கள் அபிவிருத்திக்கு:-

கல்கத்தா	...	ரூ.	19·9	கோடி
பம்பாய்	...	,,	29·3	,,
சென்னை	...	,,	9·2	,,
கொச்சி	...	,,	4·0	,,
கண்டலா	...	,,	14·0	,,

என ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

சிறிய துறைமுகங்கள் 150க்கு மேலாக இருப்பவைகளில் 18 துறைமுகங்கள் அபிவிருத்தி செய்யப்படவேண்டிய நிலையில் இருப்பவைகள் என்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவைகளின் அபிவிருத்திக்கு ஒதுக்கியுள்ள தொகை ரூ. 5 கோடி. கலங்கரை விளக்குகள் அபிவிருத்திக்கு ரூபாய் 4 கோடி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

தென்னகத்தில் இருந்திடும் துறைமுகங்கள் அபிவிருத்திக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது:—சென்னைக்கும் கொச்சிக்கும் சேர்த்து ரூ. 13·2 கோடி. வடநாட்டில் புதிய துறைமுகம் கண்டலா 14·0 கோடி ரூபாய் செலவில் உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது.

தூத்துக்குடித் துறைமுக அபிவிருத்திக்குப் பல வேண்டுகோள்கள் கொடுக்கப்பட்டன. பெரிய துறைமுகமல்ல என்றதால் மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சென்னை மாநில அரசு நிர்வாகத்தில் இருப்பதால். சென்னை அரசியலாருக்கு நிதிவசதி இல்லை என்று கூறி அபிவிருத்தி செய்ய இயலவில்லை. நிலவிடும் நிலைமை இது. புதிய துறைமுகம் உருவாக்கிடும் ஆர்வம் இந்திய அரசுக்கு இருப்பினும் தென்னகத்தில் இருந்து வரும் துறைமுகங்கள் அபிவிருத்தியில் ஆர்வம்கொள்வதில்லை. உலக நாடுகள் பலவற்றுடன் தொடர்புகொண்ட தென்னவர்கள் உருவாக்கிய பூம்புகார் பற்றிய சிறப்புகளை, காவியம்கூறுவதைப்படித்தறிந்தவர்கள் இன்று இந்திய அரசு கொண்டிடும் வேற்றுமை மனப்பான்மையைப் பற்றி 'புகார்' சொல்லும் நிலைதான் உள்ளது. "இந்தியா ஒன்று" என்பதால் வந்த விளைவு இது!

விடுதலைக்கு முன்னர் கப்பல் வியாபாரம் பிரிட்டிஷார் வசம் இருந்ததைக் கண்டித்து முதன் முதலாக இந்திய மாநிலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இந்திய நாட்டு வியாபாரம் இந்தியக் கப்பல்கள் மூலமே இயங்கவேண்டுமென்று பாடுபட்டுப் போராடி செக்கிழுத்தவர் வ.உ. சிதம்பரனாரவர் 'கப்பல் ஒட்டிய தமிழன்' எனப்புகழ் பெற்றவர். ஆனால் இன்று அவர் போராடிய விடுதலை கிடைக்கவில்லை. தமிழ் நாட்டு வியாபாரம் தமிழர்களின் கப்பல்கள் மூலம் நடைபெறவில்லை, மாறாக வடநாட்டுப் பெயர்கள் கொண்ட கப்பல்கள் மூலம்தான் நடைபெறுகின்றன. என்றுதான் அவர் எண்ணம் நிறைவேறுமோ?

★

சிந்தனை சந்தேகத்தை வளர்க்கிறது; சந்தேகம் ஆராய்ச்சியை வளர்க்கிறது; ஆராய்ச்சி உண்மையை வளர்க்கிறது: உண்மையோ குருட்டு நம்பிக்கைகளையெல்லாம் குழி தோண்டிப் புதைக்கிறது.

யார் மகள் இவள்?

—[தமிழவேள்]—

ஊரை அடுத்துள்ள ஆற்றில் வெள்ளம் வருவது அறிந்து ஊரார் எல்லாரும் புனல் விளையாடச் சென்றார்கள். அந்தக் காலத்துத் தமிழகத்தில் புனல் விளையாட்டு என்றால் அவ்வளவு கொண்டாட்டம். ஆண்களும் பெண்களும்—சிறுவர்கள் முதல் கிழவர்கள்வரை — எல்லோருமே தண்ணீரில் நீந்தி விளையாடப் போவார்கள். அத்தகைய நீர் விளையாட்டின்போது அணிவதற்கென்றே தனியான உடைவகைகளும் இருந்து வந்ததைப் பரிபாடல் முதலான சங்க நூல்கள் நமக்குச் சொல்கின்றன.

புது மணமக்களான ஒரு தலைவனும் தலைவியும் அந்தப் புனல் விளையாட்டுக்குச் செல்கிறார்கள். இருவரும் ஊர் எல்லைவரையில் ஒன்றாகவே சென்றனர். அங்கிருந்து, ஆண்கள் நீராடும் துறைப்பக்கமாகச் செல்லத் தலைவன் ஒரு வழியாகவும், பெண்கள் நீராடும் துறைப்பக்கமாகச் செல்லத் தலைவி ஒருவழியாகவும் பிரிய வேண்டியிருந்தது. பிரியுமுன் ஓர் இடத்தைக் குறிப்பிட்டு, யார் முன்னதாகத் திரும்பி வரினும், அந்த இடத்தில் இன்னொருவருக்காகக் காத்திருப்பது என்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு அவர்கள் பிரிந்து சென்றனர்.

ஆண்கள் நீராடும் துறைப்பக்கமாகச் சென்ற தலைவன் அதிக நேரம் நீரில் ஆடவில்லை. எங்கே தலைவி தனக்கு முன்னால் சென்று குறித்த இடத்தில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ என எண்ணியவனாய்த் தன் நீராடலைக் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு திரும்பிவிட்டான். குறித்த இடத்திற்கு வந்து பார்த்தான். தலைவி இன்னும் வரவில்லை, அவள் முன்னேவந்து காத்திருப்பதைவிடத் தான் முன்னதாகவந்து காத்திருப்பதே நல்லது என்று இருந்தான்.

கால்மணிநேரமாயிற்று. தலைவி வரவில்லை. அரைமணிநேரமாயிற்று. அவள் வருவதாகக் காணோம். முக்கால் மணிநேரமாயிற்று. அந்தப் பக்கத்திலிருந்து வருபவர் ஒருவரையுமே காணோம். ஒருமணிநேரமும் ஆயிற்று. அவளைப்பற்றிய செய்தி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அந்தத் துறைப்பக்கமாகச் சென்று பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்றாலோ அது பெண்கள் துறையாயிற்றே! ஆண்கள் செல்லலாமா? "தன் தோழியர்களோடு அவள் நீண்ட நேரமாக நீரில் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. நன்றாக ஆடிவிட்டு மெதுவாகத்தான் வரட்டுமே" என்று மிக்க பொறுமையோடு காத்திருந்தான் தலைவன்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அந்தப் பக்கமாக யாரோ ஒரு பெண் வருவது தெரிந்தது. அருகில் வர வர, அந்தப் பெண் வேறு யாருமல்ல, தன் தலைவியே என்று அறிந்தான். அவள்வந்து தன்னைப் பார்த்து, "இங்கே நீண்டநேரமாகக் காத்திருக்கிறீர்களோ?" என்று, அவள்கேட்க, தான் "ஆமா" என்று சொல்ல, "ஐயோ! நம் தலைவரை நீண்ட நேரம் காக்கவைத்துவிட்டோமே என்று அவள் மனம் எங்கே வருந்தப்போகிறதோ!— என எண்ணி, அவள் அப்படிக் கேட்டு மனம் வருந்தாதிருக்க என்ன செய்யலாம்என்று யோசித்தான். அவள் வந்து தன்னிடம் பேசுமுன் தானே அவளிடம் எதையாவது விளையாட்டாகப் பேசி அங்கே நெடுநேரம் காத்திருப்பதுபற்றிச் சொல்லாமல் விட்டுவிடுவது என்று முடிவு கட்டினான்.

*

தனியாகக் கீழே அமர்ந்து, அப்பா நாள் இதழைப் படித்துக் கொண்டிருக்கையில், உள்ளே இருந்து குழந்தை அப்பாவிடம் வருகிறது. வந்த குழந்தை அமைதியாக அப்பாவின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, "நம்மைப்போல் பொம்மைகளை வைத்துக்கொண்டு விளையாடாமல் அப்பா என்னமோ காகிதத்தை வைத்துக்கொண்டுஇப்படிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாரே! அதில் என்ன அப்படியிருக்குமோ?" என்று வியந்தபடி அப்பாவையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. திடீரென்று, குழந்தை தன் பக்கத்தில்வந்து அமைதியாக அமர்ந்திருப்பதை, அப்பா கவனிக்கிறார். உடனே அவருக்குக் குழந்தையின் மீது அன்பு மேலிடுகிறது. அத[னா]ல் குழந்தையோடு விளையாடத் தோன்றுகிறது, அந்தக் குழந்தையைத் தனக்கு முன்பின் தெரியா[த]துபோல், "அடடே! யார் இது[?] யார் வீட்டுக் குழந்தையோ தெரி[ய]வில்லையே! நம்பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறதே!" என்று குழந்தையைப் பார்த்து கூறுகிறார். குழந்தை "அப்பா!" என்று சிரித்துக் கொண்டே அவரிடம் தாவுகிறது. அப்ப[ா]வும் குழந்தையை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சி ம[கிழ்]கிறார். தன்னுடைய குழந்தையைப் பார்த்தே "இது யார் வீட்டுக் குழந்தையோ தெரி[ய]வில்லையே!" என்பது பெற்றோ[ர்] தம் குழந்தைகளிடம் விளையா[ட்]டாகப் பேசும் ஒரு முறை.

*

இந்த முறையைத் தலைவ[ன்] தலைவியருக்கு இடையே வை[த்]துக்காட்டுவதில் ஒரு தனியா[ன] சுவை இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதைப் புலவர் நமக்குக் காட்[டு]கிறார்.

தலைவி அருகில் வந்த உடனே தலைவன் தானே சற்று மு[ன்] சென்று அவளது கையை[ப்] பற்றிக்கொண்டு, "கண்கள் எ[ல்]லாம் சிவந்து போகும்படி பு[...]

(12-ம் பக்கம் பார்க்க)

சிறுகதை

நீதியின் கண்ணீர்

ஊர்க்கோடியில் தனித்து இருக்கும் அந்த ஓட்டைக் குடிசையின் முன்பு ஏழுமலை சோர்ந்த மனத்தோடு தலையில் கை வைத்தபடி உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். பக்கத்தில் பசியால் அழுதுகொண்டிருந்த அவனுடைய ஐந்துவயது மகன் வேலன் அப்படியே அலுத்துத் தூங்கிவிட்டான். அழுவதற்கும் அவன உடலில் சத்தில்லை போல் இருக்கிறது! குடிசையினுள பிரசவ வேதனை தாங்கமாட்டாமல் அவனுடைய மனைவி காத்தாயி முனகிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஏழுமலைதான் என்ன செய்வான் பாவம்! பக்கத்திலுள்ள ஊர்களுக்குச் சென்று இரண்டு மூன்று டாக்டர்களைக் கேட்டுப்பார்த்துவிட்டான். அவர்கள் யாரும் பணம் இல்லாமல் வரமுடியாது என்று சொல்லிவிட்டனர். மூன்று மைலுக்கு அப்பாலுள்ள மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் செல்லலாமென்றாலோ, அதற்கு அவள் உடல்நிலை இடங்கொடுக்கவில்லை. எப்படியாவது அழைத்துச் செல்லலாம். ஆனால் அங்கேதான் என்ன வாழ்கிறது? கிராமங்களில் இப்பொழுது இருக்கின்ற மருத்துவ மனைகளில் டாக்டர் இருந்தால் மருந்து இராது; மருந்து இருந்தால் டாக்டர் தங்கமாட்டார். அப்படி டாக்டரும் இருந்து மருந்தும் இருக்கிறதென்றால், அந்த மருந்து தண்ணீராக இருப்பதைத்தான் காணுகிறோம். பெயருக்கு ஒரு கட்டிடம்; அவ்வளவுதானே! ஆட்சியாளர்க்கென்ன இதைப்பற்றி எல்லாமா கவலை? சிறிய நோய்களுக்கெல்லாங்கூட ஸ்பெஷல் டாக்டரை நாடிச் செல்லும் வசதிபடைத்த இவர்கள், இப்படிப்பட்ட மருத்துவமனைகளை ஏன் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கப் போகிறார்கள்? திறந்து வைப்பதற்கு "ஐந்தாண்டு"த் திட்டங்களில் கட்டிடங்கள் தாம் கணக்கேயொழிய, அங்கே வேலை நடைபெறுகிறதா என்று ஏன் கவனிக்கப் போகிறார்கள் இந்தத் திறப்பு விழா மந்திரிகள்.

காலையிலிருந்து காத்தாயியின் நிலை கவலைக்கிடமானதாகி விட்டது. பணம இருந்தால் எங்க டாக்டரையாவது அழைத்து வரலாம். பணத்திற்கு எங்கே போவது? காலையிலிருந்து பல இடங்களில் அலைந்தான. இந்த ஏழையை நம்பிக் கடன் தர யார் முன்வருவார்கள்? தான் வேலை பார்க்கும் முதலாளி காத்தமுத்து

கழுகுமலையான்

விடமும் கேட்டுப்பார்த்து விட்டான. அவரா மனம வந்து கொடுப்பார்! அவரைப்பற்றித்தான் ஊரே அறியுமே, ஈயாத லோபி என்று. உயிர் போவதாகச் சொன்னாலும் ஒரு புதுக்காசு தர முன்வரமாட்டார். "ஏதோ செலவு என்று சொல்லி, இந்த மாதம் ஒரு ரூபாய் அதிகமாகக் கூட வாங்கிக்கொண்டாயே, இன்னும் என்ன, போ... போ கையில் செல்லாக்காசு இல்லை" என்று முடிவாகச் சொல்லிவிட்டார்.

இந்த இலட்சணத்தில் காலையிலிருந்து ஒருபிடி சோற்றுக்கும், இல்லை! ஒரு குவளை கஞ்சிக்கும் வழியில்லை. நாலைந்து நாட்களாகவே கால் வயிறு சாப்பாடுதான். இன்று காலையிலிருந்தோ அதற்கும் வழியில்லை. கேட்கவேண்டிய இடமெல்லாம் முன்பே கேட்டு வாங்கியாகிவிட்டது. திருப்பித் தராமல் மீண்டும் கடன் கேட்டால் யார் தருவார்கள்? பாவம்! பையனும் பசி தாங்கமாட்டாமல் அழுது அழுது தொண்டை வற்றி அப்படியே தூங்கிவிட்டான். அவன் எழுந்துவிடுவதற்குள்ளாக ஏதாவது வழிசெய்தாகவேண்டும்! என்ன செய்வது? மணியோ ஒன்று இருக்கும். இந்த நள்ளிரவில் யாரைப்போய்க் கேட்பது? கேட்காத இடமில்லை; செய்யாத முயற்சியில்லை. ஒரு வழியும் தோன்றாமல் அப்படியே தலையில் கைவைத்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

"ஐயோ! அம்மா!!" என்ற முனகலைக் கேட்டு எழுந்து குடிசையினுள் நுழைந்தான. "என்ன காத்தாயி, உடம்புக்கு என்ன செய்கிறது? கவலைப்படாதே. மனதைத் தைரியமாக வச்சிக்கோ, உனக்கு ஒன்றும் இல்லை. நல்லபடியா குழந்தை பிறக்கப்போகுது பாரேன், கடவுள் காப்பாற்றுவார். திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வம் தான துணை" என்று சொல்லியபொழுது அவன் கண்கள் கலங்கிக் குளமாயின. அவளுக்குத் தான் ஏதோ நம்பிக்கை ஊட்டுவதற்காகச் சொன்னானேயொழிய, அவனுடைய தைரியமெல்லாம் கரைந்து கண்ணீராகத்தான் வெளிப்பட்டது. அப்படியே அவள் பக்கத்தில் சோர்வுடன் உட்கார்ந்து அவளுடைய கூந்தலைக் கோதிவிட்டுக்கொண்டு இருந்தான்.

'திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வம் தான் துணை'யாம் பாவம்! எப்போதுமே தெய்வம் யாருக்கும் துணையிருந்ததில்லை என்பது அவனுக்கு ஏன் தெரிந்திருக்கப் போகிறது! அந்தப் பழமொழி செய்கிற துணையைக்கூட அந்தத் தெய்வம் செய்வதில்லையே! ஒருவேளை அந்தப் பழமொழிதான் இப்போது அவளுக்கு ஒருவாறு ஆறுதலளிக்கக்கூடும் என்று எண்ணி அப்படிச் சொன்னானோ?

"வலி தாங்கமுடியலே. ஒரே மயக்கமா... இருக்...குது, டாக்...

டரைக் கூட்டி...வரலிங்களா?'' என்று வெகு பிரயத்தனப் பட்டுச் சொற்களை உருவாக்கிக் கூறி முடித்தாள்.

''கையில் பணம் கொடுத்தால் தான் வருவாங்களாம். இன்னும் ஐந்து நாளிலே எப்படியாவது சம்பாதித்துக் கொடுத்துவிடுகிறேன்; தயவு செய்து வாங்க, உங்களுக்குப் புண்ணியமுண்டு, என்றுகூடக் கெஞ்சிக் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டேன். எல்லா டாக்டரும், வரமுடியாதென்று முடிவாகச் சொல்லிட்டாங்க. அதற்காகத் தான யோசித்துக்கிட்டிருக்கேன். எப்படியாவது ஐந்து ரூபாய் கெடச்சுதுன்னு போதும்'' என்று சொல்லிவிட்டு ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தவன், சட்டென எழுந்து கூரையில்செருகி இருந்த கத்தியை எடுத்துத் தன் இடுப்பில் செருகிக்கொண்டான். ஒரு தீப்பெட்டியையும் இரும்புக் கம்பி ஒன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தவன், ஒருமுடிவுக்கு வந்தவனைப்போல் தன முதலாளி வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

திருடுவதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு எந்த வழியும் இல்லை. அந்த எண்ணத்தோடுதான் அவன நடந்துகொண்டிருந்தான். 'தெரிந்துவிட்டால் வேலை போவதோடு, ஜெயிலுக்கும் அல்லவா போக நேரிடும்' என்று முதலில் நினைத்தபோதிலும், வேறு வழி இல்லை என உணர்ந்தான். 'இதற்கெல்லாம் பார்த்தால் இங்கு இரண்டு உயிரின் வாழ்வல்லவா அநியாயமாக அழிந்துவிடும்! அவர்கள் செத்த பிறகு நாம மட்டும வாழ்ந்து என்ன பயன்? கூடாது. என்ன வந்தாலும் வரட்டும். எப்படியும் திருடித்தான் ஆகவேண்டும்'' என்ற துணிவோடுதான் அவன் இந்தச் செயலில் ஈடுபட்டான.

அன்று அமாவாசைக்கு மறு தினம். ஆதலால் எங்கும் ஒரே இருட்டு. அந்தக் கும்மிருட்டிலும் கண்ணையும் காதையும் கூர்மையாக வைத்துக்கொண்டு முன்னும் பின்னும இப்படியும் அப்படியுமாகத் திரும்பிச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடியே நடந்தான். மணி ஒன்றுக்கு மேல் இருக்குமாதலால் தெருவில் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகக் 'கல்' கம்பங்களின் மேல் எரிந்துகொண்டிருந்த மண்ணெண்ணெய் விளக்குகளும் அணைந்துவிட்டிருந்தன. ஊர் முழுதும் மயான அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. அந்த அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு ஆந்தையொன்றின் அலறல் காற்றோடு கலந்து எங்கும் பரவியது. சில வண்டுகளின் ரீங்காரம் தம்பூராவின் சுருதியைப்போல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. எங்கோ குரைத்துக் கேவிக்கொண்டிருந்த ஒரு நாயின் கூக்குரல் மெதுவாகக் கேட்டது.

நேராக நடந்தவன் இரண்டு தெருக்களைக் கடந்து ஒரு சிறிய ஒற்றையடிப் பாதை வழியாகப் போனான். சிறிது நேரத்தில் தன் எசமானர் காத்தமுத்துவின் வீட்டுத் தோட்டத்தை அடைந்தான். ஒருமுறைசுற்றிலும்பார்த்து விட்டு வேலியைத் தாண்டி உள்ளே குதித்தான். பூமியில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அவன் உள்ளத்திலும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அஞ்சிப் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு மெதுவாக நடந்தான். இருட்டிற்காகவோ, இந்தத் தனிமைக்காகவோ அவன பயப்படவில்லை, செய்யப்போகும் திருட்டுக் காரியம்தான் அவன் மனதிலே பெரியதொரு இருட்டைக் கப்பும் படியாகச் செய்துவிட்டது. அவன் என்றுமே செய்ய எண்ணாத புதிய செயல் இது. ஆபத்தான செயலுங்கூட; என்றாலும் குடும்பநிலை, அவனை இந்தச் செயலில் இறங்கும்படி துணியவைத்தது.

வீட்டைச் சுற்றி இருந்த மதில் சுவரை நெருங்கினான். வாசற்படியண்டை சென்றான். கதவு உள் தாழ்ப்பாள் போடப்பட்டிருந்தது. மதிலைத் தாண்டுவதற்கு யோசித்தான். சுவரையடுத்துத் தோட்டப் பக்கமாக ஒரு வேப்பமரம் இருந்தது. அதன் மீது ஏறிக் கிளையைப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டே மதிலின்மேல் காலைத் தூக்கிவைத்து நின்றான், பிறகு அப்படியே உட்கார்ந்து, மதிலைப் பிடித்து உராய்ந்துகொண்டே சறுக்கி உட்பக்கமாகக் கீழே இறங்கினான். அடிமேல் அடி வைத்து வலது பக்கமுள்ள கட்டடத்தை நோக்கி நடந்தான். கட்டடத்தை நெருங்கியதும் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றான். வியப்பும் பயமும் அவனைக் கவ்வின. அவன் எந்தக் கட்டடத்தை நோக்கிச் சென்றானோ அந்தக் கட்டடத்தின் கதவுகள் திறந்துகிடந்தன. 'இந்நேரத்தில் யார் திறந்து வைத்திருக்கப் போகிறார்கள்?' என்று எண்ணியபடியே கதவை நெருங்கி உள்ளே எட்டிப்பார்த்தான்.

என்ன ஆச்சரியம்! அங்கு முதலாளி இல்லை. அவருக்குப் பதிலாக இரண்டு திருடர்கள்தாம மௌனமாகவும் துரிதமாகவும் தங்கள் திருட்டுத் தொழிலை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் எரியும் மெழுகு வர்த்தியைப் பிடித்துக்கொண்டு குனிந்திருக்க, இன்னொருவன் அவசர அவசரமாக ஒரு மூட்டையைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

ஏழுமலைக்குஒன்றும்புரியவில்லை. இவர்களை இப்படியே பிடித்துக் கொடுத்துவிடலாமா என்றுகூட ஒருகணம் நினைத்தான். மகனின் பட்டினியும் மனைவியின் ஆபத்தான நிலையும் அந்த எண்ணத்திற்குத் தடைபோட்டன. அவனுக்குத்தேவை ஐந்து ரூபாய்கள். அது கிடைக்காமலா போகும்? பார்ப்போம்! என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது திருடர்கள் வெளியேவர முற்பட்டனர். அவர்களைப் பார்த்ததும் ஏழுமலை இரண்டடி பின்வாங்கித் திரும்பிச் சுவர் ஓரமாகப் பதுங்கி உட்கார்ந்தான். இடுப்பில் கத்தி இருக்கிறதா என்று தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டான், கையிலிருந்த மெழுகுவர்த்தியை அணைத்துவிட்டு இரண்டு திருடர்களும் சந்தடி செய்யாமல் வெளியேறிவிட்டனர்.

அவர்கள் போனபிறகு ஏழுமலை அந்தக் கட்டடத்தினுள் நுழைந்தான். இடுப்பிலிருந்த தீப்பெட்டியை எடுத்துக் குச்சியைக் கொளுத்தினான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அவனுடைய கண்கள் அடிக்கடி இடதுபுறமுள்ள எதிர்க் கட்டடத்தையே நோக்கின. ஏனெனில், அக்கட்டடத்துள்தான் காத்தமுத்து உறங்குவது வழக்கம். அவர் இரவில் எப்போதாவது சிறுநீர் கழிக்க வெளியே வந்தால் இந்தக் கட்டடத்தின் பூட்டையும் ஒருமுறை சரிபார்க்கத் தவறமாட்டார். சில நாட்களில் அதிகமான வேலைகள் இருந்தால் இரவு வேளைகளிலும் ஏழுமலை அங்கேயே தங்கிவிடுவான். அதனால்தான் இந்த விபரமெல்லாம் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

தீக்குச்சி அணைந்துவிடவே இன்னொரு குச்சியை ஏற்றிப் பார்த்தான். அந்தப் பெரிய பெட்டி திறந்துகிடந்தது. உள்ளே பார்த்து, ஒன்றுமே இல்லாததை அறிந்துகொண்டான். அந்தப் பெட்டியில் தான் தனது எசமானர் காத்தமுத்து, பணத்தை வைப்பார் என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். அந்த நேரத்திலும் அவனுடைய உள்ளம் முதலாளிக்காக இரங்கியது. 'எசமானர் இந்தப் பெட்டியைப் பார்த்தால் உயிரையே விட்டுவிடுவாரே' என்று எண்ணிக்கொண்டே இன்னொரு குச்சியை ஏற்றி அரிசி மூட்டைகளின் பக்கமாகச் சென்றான். இடுப்பிலிருந்த கத்தியை எடுத்து மூட்டையைக் கிழித்தான். அரைப்படி அளவு அரிசியை எடுத்துத் தன் மடியில் கட்டிக்கொண்டு நிமிர்ந்தபோது, எதிர்க்கட்டிடத்தினுள் யாரோ நடப்பது கேட்டு அவசர அவசரமாக வெளியே வந்தான். மதில் சுவரின் கதவைத் திறந்து கொண்டு தோட்டப் பக்கமாக ஓடினான். இதற்குள் எதிர்க்கட்டிடத்தின் உள்தாழ் திறக்கப்பட்டது. பேட்டரி லைட்டை ஏற்றிய காத்தமுத்து, எதிரே திறந்து கிடந்த கதவுகளைப் பார்த்து அப்படியே அதிர்ச்சி அடைந்தவரைப் போலச் செயலற்று நின்றார். லைட்டை மதில் சுவரின் கதவுப் பக்கமாகத் திருப்பினார். அதுவும் திறந்துகிடப்பதைப் பார்த்து வேகமாக ஓடினார். வாசற்படியின் மேல் நின்றுகொண்டு தோட்டத்தைச் சுற்றிப்பார்த்தார்.

ஏழுமலை அப்போதுதான் காலில் பொத்துக்கொண்ட முள்ளை எடுத்துவிட்டு வேலியைத் தாண்டி வெளியே குதித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனமேல் 'பேட்டரிலைட்'டின் வெளிச்சம் பட்டது. 'என்ன! ஏழுமலை அல்லவா வேலியைத் தாண்டி ஓடுகிறான்? இந்த நேரத்தில் அவனுக்கு இங்கென்ன வேலை? காலையில் பணந் தர வேண்டுமென்று கேட்டானே' என்று நினைத்தவர் வேகமாகத் திரும்பி வந்தார். திறந்துகிடந்த கட்டிடத்தினுள் நுழைந்தார். "ஐயோ! பணமெல்லாம் போச்சே" என்று திறந்துகிடந்த பெட்டியைப் பார்த்து அலறிக்கத்தினார். அவர் போட்ட சத்தத்தைக்கேட்டு அவருடைய மனைவி திகிலடைந்தவளாய் வெளியே வந்தாள். அவளிடம் விஷயத்தை ஒன்றும் பாதியுமாகச் சொல்லிவிட்டு வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கி விரைந்தார்.

ஏழுமலை மனப் பீதியோடு குடிசையை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தான். 'நம்மேல் வெளிச்சம் பட்டதே. எசமான் நம்மை அடையாளங் கண்டுகொண்டிருப்பாரோ' என்ற சந்தேக எண்ணத்தின் சுழலிலே அவன் அகப்பட்டுச் சிக்கித் தவித்தான். அந்த நேரத்தில்தானா காலில் முள்பொத்துக் கொள்ளவேண்டும்? காலில் குத்திய முள்ளா அது? நெஞ்சில் பாய்ச்சிய ஈட்டி அல்லவா? என்ன கெட்ட காலமோ தெரியவில்லையே; அந்தத் திருட்டுப் பயல்கள் இன்றைக்குப் பார்த்துவந்து தொலைத்தான்களே! ஒரு காலணாவுக்கு வழியில்லை. 'இன்னும் டாக்டர் வரவில்லையா' எனறு காத்தாயி கேட்டால் என்ன சொல்வது? என்றெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டு வந்த அவன் எண்ணத்திற்குத் தடையாக, ஒரு பச்சிளங் குழந்தையின் வீறிட்ட அழுகை காற்றோடு கலந்து வந்தது. அந்த ஒலி அவன் குடிசையின் பக்கமாக இருந்து கேட்கவே, ஏழுமலையின் முகம் மலர்ந்தது.

குழந்தைதான் பிறந்திருக்கும் என்று எண்ணினான். இனிமேல் டாக்டருக்கு என்னவேலை? பணத்திற்கும் அலையவேண்டியதில்லை. மடியிலிருக்கும் அரிசியே போதுமென்று நினைத்தான். இந்த வறுமையிலும் ஒரு உயிரின் பிறப்பு அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. ஆணகுழந்தையா, பெண் குழந்தையா எனறு தெரிந்துகொள்வதில்தான் அவனுக்கு எவ்வளவு ஆவல்! குழந்தை ஆணாக இருந்தால் என்ன பெயர் வைப்பது, பெண்ணாக இருந்தால் என்ன பெயர் வைபபது என்றெல்லாம்கூட அவன் மனம் எண்ணத் தொடங்கியது. அவசர அவசரமாக நடந்தான். வீட்டை நெருங்க நெருங்க அந்த அழுகை ஒரு பிறந்த குழந்தையின் அழுகையாக இல்லாததை அறிந்தான்.

வேலன்தான் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து அழுகின்றானோ என்று எண்ணும்படியாக அந்த அழுகை ஒலி வரவரப் பெரியதாகக் கேட்டது. 'அம்மா, ஐயோ!' என்று சொல்லி அழுவது இப்போது அவன் காதில் நன்றாகக் கேட்டது. ஏழுமலை பீதி அடைந்தவனாய்க் குடிசையை நோக்கி ஓடினான். உள்ளே நுழைந்தான். "ஆ! ஐயோ! காத்தாயி! போய்விட்டாயா!" என்று தலையில் அடித்துக்கொண்டு கதறியவன் துவண்டு கீழே விழுந்தான. மடியிலிருந்த அரிசி கொட்டிச் சிதறியது. அவன் எண்ணங்களும் அப்படித்தான் சிதறியிருக்க வேண்டும்! கோவென ஓலமிட்டு அழுதான். தாயின்மேல் புரண்டு அழுது கொண்டிருந்த வேலனும் அழக்கூடச் சக்தியில்லாமல் கேவிக்கொண்டிருந்தான். ஏழுமலையும் சிறிய குழந்தைபோல் விக்கி விக்கி அழுதான்.

வெளியிலிருந்து "டேய் ஏழுமலை ஏழுமலை" என்று யாரோ அழைப்பதைக்கேட்டு அதிர்ச்சி அடைந்தவனாய் ஏழுமலை வெளியே வந்தான். ஒரு இன்ஸ்பெக்டரையும் இரண்டு போலீஸ்காரர்களையும் கண்டு திடுக்கிட்டு நின்றான். ஒரு போலிஸ்காரன், பேட்டரி லைட்டின் வெளிச்சத்தால் சுற்று முற்றும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

'டேய், திருடிவந்த பணத்தைக் கொண்டுவாடா' என்றார் இன்ஸ்பெக்டர். அவர் பேச்சில் கோபமும் அதிகாரமும் கலந்திருந்தது.

'சாமி, சத்தியமாச் சொல்றேனுங்க, நான் பணம் எதுவும் திருடலீங்க. நான் போகிறதற்கு முன்னாடியே இரண்டு திருடனுங்க திருடிக்கிட்டிருந்தாங்க. அதற்கப்பாலே தானுங்க நான் உள்ளே போனேன், கொஞ்சம் அரிசிமட்டும் தானுங்க எடுத்துவந்தேன். என்னை ஒன்றும் செய்யாதீங்க. கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்றேனுங்க. என் பெண்சாதி செத்துக்கிடக்கிறாளுங்க. நாலுநாளாப் பட்டினி கிடக்கிறேனுங்க" என்று அழுது கொண்டே சொல்லிமுடித்தான.

இன்ஸ்பெக்டரின் கண்கள் கோபத்தால் சிவந்தன. "டேய், ராஸ்கல். யார் அப்பன் வீட்டுப் பணத்தைத் திருடிக்கிட்டு இப்படி வேஷம்போடுகிறாய்? பட்டினி கிடந்தால் திருடச் சொல்லுதா? திருடிக்கிட்டதுமில்லாமே, கதை வேறே கட்டுகிறாயா, திருட்டுப் பயலே. ஸ்டேஷனுக்குவந்து உன வேஷத்தைக்காட்டு. உங்களை எல்லாம் தோலை உரித்தால்தாண்டா மெய்யைச் சொல்லுவீங்க. நட,

நட" என்று சொல்லிவிட்டுப் பக்கத்திலிருந்த போலீஸ்காரர்களைப் பார்த்தார்.

அவர்கள் இருவரும், தயங்கி நின்ற ஏழுமலையின் கையைப் பிடித்து இழுத்தனர். ஏழுமலை எவ்வளவோ கெஞ்சினான். ஆனாலும் அவர்கள்விடவில்லை. பக்கத்தில் அழுதுகொண்டிருந்த அவனுடைய மகன் வேலன், "ஐயா, ஐயா, எங்க அப்பாவை விட்டு விடுங்கையா, அவரு ரொம்ப நல்லவரையா, விட்டுவிடுங்கையா, என்று அழுதுகொண்டே தந்தையின் இடுப்பைச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டான். இதைக் கண்ட போலீஸ்காரன், டேய், விடுகிறாயா, இல்லை உதைக்கட்டுமா" என்று மிரட்டியும் அவன் அஞ்சாதது கண்டு அவனைப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டுபோய்க் குடிசைக்குள் விட்டுவிட்டு வந்தான். இரண்டு போலீஸ்காரர்களும் ஏழுமலையைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு சென்றனர். குடிசையினுள் விடப்பட்ட வேலன் மீண்டும் வெளியே வந்து, "அப்பா, எங்கேயப்பா போறீங்க? இந்த இராத்திரியிலே என்னைத் தனியா விட்டுட்டுப் போவாதிங்கப்பா, பசிதாளமுடியலேப்பா! மயக்கமா இருக்குதப்பா, அப்பா! அப்பா! அம்மாவும் செத்துட்டாங்க, நீயும் போகிறாயே அப்பா" என்று கூவிக்கொண்டே கொஞ்சத் தூரத்தில் போய்க் கொண்டிருந்த தந்தையை நோக்கி ஓடினான்.

தாயை இழந்த துயரமும், அடங்காத பசியும சேர்ந்து அவன் உடலில் கொஞ்சமும் வலுவில்லாமல் செய்துவிட்டன. தள்ளாடிக்கொண்டே ஆவேசமாக ஓடினான். ஒரு 'கல்' தடுக்கிக் கிழே விழுந்தான். 'ஐயோ அம்மா' என்று முனகியதோடு அவன் ஆவியும் பிரிந்தது. நீக்கமுடியாத பிள்ளைப் பாசத்தால் நீர் வடியும் கண்களோடு திரும்பிப் பார்த்த ஏழுமலையின் கன்னத்தில் 'பளீர்' எனறு ஒரு அறை விழுந்தது. அந்த அறையை வாங்கிக் கொண்ட ஏழுமலை, 'ஐயா, ஐயா என்னை விட்டுவிடுங்களய்யா. நாளைக்கு வேண்டுமானால் வந்து விடுகிறேன். இரண்டு உயிர்கள் செத்துக் கிடக்குதே ஐயா' என்று சொல்லிப் போலீஸ்காரர்களின் பிடியிலிருந்து திமிறிக்கொண்டு திரும்பி ஓடிவந்தான். செத்துக் கிடந்த மகன்மேல் விழுந்து அழுதான். புரண்டான். 'ஐயோ, கண்ணே! பசியோடு போய்விட்டாயே. நீயும் உன் அம்மாவும் என்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டீர்களேடா, நான் மட்டும் வாழ்ந்து என்னடா காணப் போகிறேன்" என்று சொல்லிக் குமுறிக் கதறி அழுதான்.

தங்கள் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு ஓடிவந்ததைப் பொறுக்கமுடியாமல், போலீஸ்காரர்கள் கோபத்துடன் திரும்பி வந்தனர். விலங்கிடாமல் வைத்ததே தவறு என்று கருதினர். ஏழுமலையை மகனிடமிருந்து பிரித்து இழுத்தனர். அவன் அதற்கும் அஞ்சாமற்போகவே, ஒரு போலீஸ்காரன், கையிலிருந்த 'லட்டி'யால் அவன் முதுகின்மேல் ஓர் அடி போட்டான். அவ்வளவு தான். ஏழுமலை அப்படியே தரையில் புரண்டான். ஆவேசத்தோடு கத்தினான். "வரவே முடியாது என்னைக்கொன்றாலும் என் மகனை விட்டு நான் வரமுடியாது" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து குடிசைக்கு ஓடினான். மனைவியின் மேல் விழுந்துபுரண்டு அழுதான்.

அவ்வாறு அவன் மறுத்துப் பேசுவது தன்னை அவமதிப்பதாக இன்ஸ்பெக்டர் கருதினார். அவமானம் தாங்கமாட்டாமல் குடிசைக்குள் நுழைந்து கையிலிருந்த தடியால் ஓங்கி அவன் பிடரியின் மேல் அடித்தார். கருத்தில் இருந்த கோபம் கையில் புகுந்து கொண்டதோ என்னவோ! "ஐயோ, அம்மா! காத்தாயி" என்று அலறியபடி ஒருமுறை புரண்டான். அவ்வளவுதான் அவன் உயிர் நீங்கியது. உள்ளே எண்ணெய் இல்லாமல் படர்ந்து கொண்டிருந்த விளக்கின் சுடர், கடைசி முறையாகத் துடித்து அணைந்தது. அவன் தன் குடும்பத்தோடு இறப்புலகுக்குப் பிரயாணமானான். இந்தக் குடும்பப் பிரயாணத்தைக் கண்டு, வறுமை ஒன்றையே ஆட்சிசெய்யும் அநீதி, தன் கோரப் பெருவாயைத்திறந்து ஆங்காரச் சிரிப்புச் சிரித்தது. அந்தச் சிரிப்பின் பயங்கரப் பேரொலியில் நீதியின் ஓலம் ஒடுங்கி மறைந்தது. ஏழுமலையின் பிடரியிலிருந்து பீறிட்டு ஓடிய இரத்தம் அந்த நீதி வடித்த கண்ணீர்தானோ?

8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

வெள்ளத்தில் நீண்ட நேரம் ஆடியிருக்கிறாள்போல் இருக்கிறதே இந்தப் பெண்! யாருடைய மகளோ இவள்?" என்று கேட்கிறான், அவளை முன்பின் தெரியாததுபோல்?

இந்தக் காலத்தில் கணவன் விளையாட்டாகப்பேசுகிறபொழுதே மனைவி காய்ந்து விழுகிறாள், மனைவி விளையாட்டாகப் பேசுகிற பொழுதோ கணவன் எரிந்து விழுகிறான். காதலித்து மணம் புரிந்துகொண்டு உளம் ஒன்றி வாழ்ந்த அந்தக் காலத்தில், கணவனுடைய விளையாட்டில் மனைவியும் பங்கு கொள்வாள். மனைவியினுடைய விளையாட்டில் கணவனும் கலந்துகொள்வான்.

தன் கையைப் பற்றியவண்ணம் யாருடைய மகளோ இவள்?' என்று கேட்கும் தலைவனைப் பார்த்துத் தலைவி என்ன சொல்கிறாளாம்! — நான் யாருடைய மகள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது! நான் இந்த ஊருக்கே புதியவள். அது இருக்கட்டும். வழியில் போகிற முன்பின் தெரியாத ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து, முன்னால் வந்து அவளுடைய கையைப் பற்றிக்கொண்டு, 'யாருடைய மகளோ?' என்று கேட்கிறீர்களே! தெருவில் போகிற யாரோ ஒருத்தியினுடைய கையைப் பிடிப்பதென்றால் என்ன துணிவு இருக்கவேண்டும் உங்களுக்கு? இவ்வளவு துணிவுடைய நீங்கள் யாரோ? யாருடைய மகனோ? அதைச் சொல்லுங்கள் முன்னே" என்கிறாளாம்.

எவ்வளவு அன்பும் அறிவும் ஒருங்கு அமைந்த பெண்ணாக இருந்தால் அப்படிப் பேசியிருப்பாள்! அதைக்கேட்ட தலைவன் என்ன சொன்னான்? அல்லது என்ன செய்தான்? என்பதைப் பற்றி எல்லாம் புலவர் அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் நம்முடைய கற்பனைக்கே விட்டு விடுகிறார். அவன் இப்படிக்கேட்க அவள் இப்படிக் கேட்டாள் என்ற அளவோடு நிறுத்திவிடுகிறார்:

"புதுப்புனல் ஆடி அமர்த்த கண்ணள்,
யார் மகள் இவள்? எனப் பற்றிய மகிழ்ந!
யார் மகள் ஆயினும் அறியாய்!
நீ யார் மகனை எம் பற்றி யோயே?!"

★

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அதன் பயனாக ஏற்பட்ட கலகங்கள் அநேகம்.

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் அவர்களுக்கு ஒரு தலைவர் கிடைத்தார்!

அமைதியான பாதையிலே நாட்டம் கொண்டவராம் அவர்.

"உலகத்தின்முன் இன்றிருக்கிற பிரச்சினை அமைதியான பாதையை மேற்கொள்வதா அல்லது பலாத்காரத்திலே இறங்குவதா என்பதல்ல! அமைதி அல்லது அழிவு—இந்த இரண்டில் ஒன்றைத்தான் உலகம் தேர்ந்தெடுத்தாக வேண்டும்" என்கிறார் அவர்!

அவர் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் தென்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்—"தென்னகத்துக் காந்தி" என்று நீக்ரோக்களால் மட்டுமல்ல, வெள்ளையர்களில் பலராலும், அன்போடு அழைக்கப்படுபவர்!

அவரது சொந்தப்பெயர் டாக்டர் மார்டின் லூதர் கிங் என்பது! "மதிப்பிற்குரிய" என்ற அடைமொழியையும் சேர்த்துத்தான் அவரைக் குறிப்பிடுவார்களாம்!

இவ்வளவு கௌரவத்தைப் பெற்றிருக்கிற அவர் நரை, திரை, மூப்பு, எய்தியவராக — குறைந்தது நாற்பது ஐம்பது ஆண்டுகளைக் கடந்தவராக — இருந்திட வேண்டும் என்றுதான் எண்ணிடத் தோன்றும், நம் போன்றோருக்கு!

ஆனால் அவர் இளைஞர்—29 ஆண்டுகளே நிரம்பப் பெற்றவர்!

மான்ட்காமரி மாநிலத்தில் நீக்ரோக்களில் "பஸ் போராட்டம்" நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்ததை நிறுத்திவிடுமாறும், பஸ்களையே பகிஷ்காரம் செய்யுமாறும் இவர் வேண்டுகோள் விடுத்தார்! மறுநாளே போராட்டம் நிறுத்தப்பட்டது!

உலகத்தின் பற்பல பகுதிகளில் வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற தலைவர்கள் பலர் இத்தகைய செல்வாக்கைப் பெற்றிருக்கின்றனர் என்பது உண்மை — ஆனால் அவர்களில் எவரும் இவ்வளவு சிறிய வயதில் இப்படிப் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களின் நம்பிக்கையையும் நன்மதிப்பையும் பெற்றதில்லை!

•

காலம் மாறுகிறது!

கருத்துக்கள் மாறுகின்றன!

அரசியல் முறைகள்—பொருளியல் தத்துவங்கள் — சமுதாய அமைப்புக்கள் — அனைத்திலும் மாறுதல்கள்!

ஆனால், இன்றளவும் மாறாமல் இருக்கிற ஒரே பொருள் மனிதனின் இதயம்தான்!

சாக்ரடீசுக்கு விஷம் கொடுத்த மனித இனம் — கலீலியோவைக் கொடுமைக்கு உள்ளாக்கிய மனித இதயம் — மார்டின்லூதருக்குக் கேடிழைத்த மனித உள்ளம்— ஆப்பிரகாம்லிங்கனைச் சுட்டுக் கொன்ற மிருக வெறி — காந்தியாரைப் பலிகொண்ட விலங்கு மனப்பான்மை--இன்னமும் மாறிடவில்லை என்பதற்கு "அமெரிக்காவின் காந்தி" பெற்றிருக்கும் பரிசு நமக்கு வேதனை தரும் விளக்கமாகத் திகழ்கிறது!

ஆண்டாண்டு காலமாக அடிமைப்பட்டு, ஆற்றொணாத் துயரத்துக்கு ஆளாகி, அல்லலுற்றுக் கிடந்திருக்கும் நீக்ரோக்களின் உரிமைக்காகப் போராடிய மாவீரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் "பரிசு" அம்மவோ, நினைத்திடவே நெஞ்சம் கூசுகிறது.

ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால் அவர் "ஹார்லெம்" என்ற நகரத்திற்கு வந்தாராம்! அந்த இடத்தில்தான், இந்த அரும் பெரும் தலைவனுக்குப் "பரிசளிப்பு விழா" நடந்தேறியிருக்கிறது!

தலைவன் வந்திருக்கிற செய்தி கேட்டதும், மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்த பலர், அவரைக் கண்டு களித்திடவும், அவர் கரத்தாலே எழுதப்பட்ட கையெழுத்தினைப் பெற்றுத் திரும்பவும், அவர் தங்கியிருந்த இல்லத்தின் முன்னால் கூடினராம்!

கூடியிருந்தோர், ஒழுங்காக, ஒருவர்பின் ஒருவராக அவரைச் சந்தித்தார்களாம்!

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அங்கோர் அம்மையார் தோன்றினார். ஐசோலாகரி என்பது அவரது பெயர்!

நீக்ரோ வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்தான் அவர்! ஏறக்குறைய 40 ஆண்டுகள் ஆகின்றனவாம் அவருக்கு!

அவர் குழுமியிருந்த அனைவரையும் தள்ளிக்கொண்டு முன்னாலே வந்து நின்றாராம்.

வந்தவர் கேட்டார் "நீங்கள்தானே மார்டின் லூதர் கிங் என்பது?" என்று!

"ஆம்! நாம்தான்" புன்னகையும் பதிலும் சேர்ந்தாற்போல் வந்தன.

அவ்வளவுதான்! அடுத்த விநாடி! அந்த அம்மையார், தான் ஒளித்து வைத்திருந்த ஒரு வாளை எடுத்துக் குத்திவிட்டார்! வாள் கழுத்துப்புறம் பாய்ந்தது!

அந்த அம்மையார் தலைவரைப் பார்க்க ஆர்வத்தோடு ஓடி வருகிறார்கள் என்று குழுமியிருந்தோர் கருதிவிட்ட காரணத்தால், தங்கள் தலைவருக்கு இத்தகையதொரு ஆபத்து ஏற்படக்கூடும் என்று அவர்களில் எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை!

எவரும் காப்பாற்ற முன்வருவதற்கு முன்னாலே காரியம் முற்றிவிட்டது—வாளால் தாக்கப்பட்ட அந்த வீரன் மூர்ச்சையாகி விழுந்துவிட்டான்!

யார் செய்த சதியோ, என்ன காரணத்தால் அந்த அம்மையார் ஈட்டியைப் பாய்ச்சிடத் துணிந்தாரோ, என்ற கேள்விகளுக்கு இன்னமும் சரியான விடை கிடைத்திடவில்லை!

ஆனால் "அமெரிக்காவின் "காந்தி" மருத்துவ விடுதியில் இருக்கிறார்—"கோட்சே"யைத் தியாகியாக்கிய விடுதியில் இருக்கிறார்!

ஓலம்!

தேவையில் பாதி கூட, உணவுப் பொருள் உற்பத்தி செய்ய முடியவில்லை எங்களால். நிலவளமோ, முயற்சியோ இல்லாதது அல்ல இதற்குக் காரணம். மிளகு, இரப்பர், தேயிலை, தேங்காய், இஞ்சி போன்ற 'டாலர்' சம்பாதிக்கும் பயிர்களைப் பயிரிடுகிறோம், இவைகளை நிறுத்திவிட்டு, நெல்போடுவோமானால், இந்தப் பயிர்கள் அழியும். இதனால், வருமானம் குறையும்; இது நல்லதுமல்ல. எனவே, வருமானம் தேடித்தரும் பயிர்த் தொழில்களில் ஈடுபடும் எங்களுக்கு அரிசி தந்துதவ வேண்டியது, மத்தியசர்க்காரின் பொறுப்பாகும். இந்தப் பொறுப்பை, மத்திய சர்க்கார் நிறைவேற்றவில்லை. அது மட்டுமின்றி, மாகாண சர்க்கார் ஏதாவது செய்யலாம் என்றாலும் தடைகளைப் போடுகிறது," என்று கேரள கம்யூனிஸ்டுக்கட்சியின் செயலாளர் எம். என். கோவிந்தன் பம்பாயில் அக். 20-ந் தேதி, வேதனையோடு, குமுறியிருக்கிறார்.

சிறுகதை

ஐந்து விரல்களும்....

—[மாண்மகிழன்]—

மனிதன் இதயத்தைப் பெற்றிருக்கக்கூடாது. அப்படி இல்லையல்லவா? நினைக்கையிலே எத்தனை சுழல்கள்! பகுத்தறிவை மட்டும அவன் பெற்றிருந்தால்... துன்பக் குழப்பங்கள் விலகி இருக்கும். உயிர் நடை பயின்றிருக்கும். எபபொழுதும் இன்பமே தவழ்ந்திருக்கும்.........இப்படியெல்லாம் நினைக்கும்போது எபபொழுதும் மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற என் உறுதி தவிடுபொடியாகிறது. இதயமே' என்னைப் பொறுத்தவரை கிடையாது என்று கற்பனை செய்தும பார்க்கிறேன். கற்பனை வேலிகளை எல்லாம் ஒரு புதுச் சக்தி தகர்த்தெறிகிறது.

அந்தப் புதுச்சக்தி குற்றத்தை அலசுகிறது. அலசலில் குழப்பம் உருவெடுக்கிறது............'தவறு என்ன?' என்கிறது சிந்தை. பதிலையே காணோம்......பாலைவனம் தென்படுகிறது...........நோக்குத் திரும்புகிறது...அப்பா தென்படுகிறார்... அவர்மேல் வாஞ்சை எழுகிறது. 'பெற்ற மனம் எங்கே?' என்கிறது இதயத்தில் ஒருவினா. அவர் ஆத்திரம் என்னை அச்சுறுத்துகிறது.........அவருடைய வைராக்கியம் வீரியமாக வளர்கிறது. 'பெற்ற மகளா நீ' என்ற தோரணையில் அவர் போவதாகத் தெரிகிறது......தவறு என்மேல் திரும்புகிறது......நான் என்னைப் பார்க்கிறேன்...என்மேல் குற்றம் இருப்பதாகவும் உணர்கிறேன்... இல்லாததாகவும் நினைக்கிறேன் ...வளர்மதியைப்போல வருடம் வளர்ந்து வருகிறது......இன்னும் நான இப்படியே...

உலகில் எத்தனையோ தவறுகள் நடக்கின்றன. ஆனால் அவையெல்லாமே தவறுகளாகப் புலப்படுவதில்லை. தவறுகள் எப்படி எப்படியோ ஓடிமறைகின்றன. மறையாத தவறுகள் 'ஓகோ' வென்று பேசப்படுகின்றன. இடித்துரைக்கப்படுகின்றன, வெளிச்சத்திற்கு வராத தவறுகள் ...தவறுகளின்சந்ததியைவிருத்தி செய்கின்றன......நேற்றைக்கு முந்திய தினம் என்று நினைக்கின்றேன்....நானும் என் கணவரும் சினிமாவுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தோம்...பழக்கப்பட்ட முகங்கள் என்னைக் கண்டு எப்படி எப்படி மாறின! அத்தனை அருவருப்புக்கு நான் செய்துவிட்ட தவறு மட்டும் எனக்குப் புலப்படவே இல்லை. அவர்களுக்கு மட்டும் இதயமென்பதிருந்தால்......இதயமெதற்கு(?) அறிகின்றசாதாரணத் தெளிவு இருந்தால்... அப்படிச் செய்திருப்பார்களா? இந்தக் கேள்வி என் உள்ளத்தே பிறந்ததும் என்மேலே எனக்கே சந்தேகம் தோன்றியது. ஒருவேளை நாம் நிலைமைமாறி இருக்கிறோமோ என்ற ஐயப்பாடு வந்தது. அப்போது என்விழிகளில் பட்டுவிட்ட பைத்தியக்காரன் என் சந்தேகத்தை வலிமைப்படுத்தினான்......

வெதும்பியவாறு சைக்கில் ரிக்ஷாவில் சென்றுகொண்டிருந்தேன். விசையாக அது திரும்பியது என்னை ஒரு குலுக்கு குலுக்கிவிட்டது. அந்த குலுக்கல் சிந்தை நோயிலிருந்து எனக்கு விடுதலை நல்கியது. பெருமூச்சோடு நிமிர்ந்துப் பார்த்தேன்... ஐயோ! நான் 'குறுகுறு நடை பயின்ற வீதி...! சின்னஞ்சிறு வயதிலே அண்டை வீட்டுப் பெண்களோடு 'கண்ணுமூச்சி' ஆடிக் களித்த வீதி.........! என் கணவருடைய சூடான மூச்சு என் கன்னத்தைத் தகித்தது...வற்றிப் போன சிரிப்பை வலிய வலிய முகத்திற்கு இழுத்தேன். பூரித்துப் போனார் என் கணவர்......... மகிழ்ச்சியின் அப்பட்ட முத்திரைகள் அவருடைய குழிவிழும் சிரிப்பில் மின்னிற்று...அது மனோகரமாகஇருந்தது...எத்தனையோசனைகளை அது கருக்கொண்டிருந்தது. இடம் மட்டும் வேறாக இருந்திருந்தால் எத்தனையோ மகிழ்ந்திருப்பேன். வீதி! ஒவ்வொரு வினாடியும் அதைக் கவனப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தேன். என் அவசர உள்ளத்தின்மேல் எனக்கு அத்தனை அச்சம்! நான் பிறந்து வளர்ந்த வீதியல்லவா? என் கணவரோடு ஜோடியாக ரிக்ஷாவில் செல்ல எனக்கு நாணமாய் இருந்தது. தெரிந்திருந்தால் அங்கேயே தடுத்திருப்பேன். விஷயம் மிஞ்சிவிட்டதே... பழைய முகங்கள்—பழகிய முகங்கள் தென்பட்டன. பழகிய பாசத்தில் சில பூரித்தன. மறுகணமே அவைகளும் கவிழ்ந்தன! என் நெஞ்சு வெந்துபோய் விட்டது.

என் தம்பி அப்போது வீதியிலே விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் என்னைக் கண்டுவிட்டான். பூரித்தல்லவா இருக்க வேண்டும்? குழம்பிய முகத்தோடு ......அவமான பாவத்தோடு...... அவன் ஓடோடி வீட்டிற்குள் புகுந்துகொண்டான். என்ன தவறு செய்துவிட்டேனோ? ஆண்டுக்கணக்கில் இதயத்தோடு இதயமாய்ப் பழகியபாசத்தையெல்லாம் அவனை மறந்துவிடச் செய்தது. நினைத்தேன். வேதனையாக இருந்தது... "எனக்கு மனது சரியில்லை; வீட்டிற்குப் போவோம் வாருங்கள்" என்று என் கண்ணாளரைக் குழறியவாறு கேட்டேன்... அவரும் என் நிலைமை உணர்ந்திருக்க வேண்டும்... அவராலும் வார்த்தைகளை வெளிப்படுத்த இயலவில்லைப் போலும்... கல்லாகிவிட்டிருந்தார்...... எங்கள் இருவரிடையே எத்தனை நேரம் சூனியப் பிரதேசம் நிலவியதோ. ரிக்ஷாக்காரன் வண்டியை நிறுத்தினான்.

இயந்திரம்போல நேராகப்போய் டிக்கட் வாங்கினார் அவர்.

இவையெல்லாம் என் வாழ்வில் உதயமாகிய திருவிளையாடல்கள்! வருத்தமாக இருந்தது. இதற்குத் தான் சிந்தையொன்று இல்லாமல் பிறந்திருந்தால் எத்தனை நன்றாக இருக்கும் என்று நான் கணித்தது. எதையெல்லாமோ நினைவுச் சுழலில் புரட்டிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன். என் எண்ணத்தில் கலந்து விட்டவர் வரும் சந்தடிகூட எனக்குத் தெரியாமலே போயிற்று. அவர் எனக்குப்பின்னால் எத்தனை நேரம் நின்றுகொண்டிருந்தாரோ ....

"திலகா, ஏன் ஒரு மாதிரியாக உள்ளாய்?"—என்றார் மெதுவாக.

நான் எதையென்று சொல்லுவேன்!

"திலகா, உடம்புக்கு-என்ன?" அவருடைய கண்களிலே திகில் வட்டமிட்டவாறு இருந்தது.

இத்தகைய உள்ளம் உள்ளவரா பயங்கரப் போக்கிரி என்று பெயர் சம்பாதித்திருக்கிறார் என்று நான் வியந்தேபோனேன் ...அதை ஏன் நினைத்தேனோ...... என் எதிர்காலம் பயமுறுத்தியது ......நிகழ்காலம்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே......அப்பால் என் நிலை...?

"அம்மா ஏதாவது சொன்னார்களா?"—அவர் தொடர்ந்தார்.

பேசாமல் இருக்க முடியவில்லை' அவர் எங்கோ சென்றுகொண்டிருந்தார். வீண் குழப்பத்திற்கு வழியை நிச்சயம் திறந்திடுவார் என்று எனக்குத் தெரியும். அந்த அம்மையோ மிக நல்லவர்! அநியாயமாகத் தொல்லைகள் அவர்களுக்குத் தந்திடுவாரோ என்று அஞ்சினேன்!

"செச்சே! இன்னொரு முறை அப்படிக் கேட்காதீர்கள்...எனக்கு ஒரே தலைவலியாக இருக்கிறது" என்றேன்.

அவர் பேசாமல் போய்க்கொண்டிருந்தார். அவரும் குழப்பமாகவே தென்பட்டார். எனக்காக எத்தனை மகிழ்ச்சியோடு வேலைகளைமுடித்து விட்டு வந்தாரோ! பாவம்...குழம்பியவாறு சென்று கொண்டிருந்தார்.

அவர் குழப்பம் என் இதயத்தைப் புரட்டியது. பயங்கரம் தோனித்தது. குழப்பம் என் உள்ளத்துக்குள் பட்டுமே புதைய வேண்டும். அது ஒருவருக்கும் தெரியவே கூடாது. அப்படி இருந்தால்தான் ஒரு திருப்தியாவது இருக்கும் என்று எண்ணினேன். குழப்பங்களை எல்லாம் விழுங்கிவிட்டு, சுறுசுறுப்பாக எழுந்தேன்.

என் கணவரின் திருப்திக்காகத் தலைவாரி, பூச்சூடி ஒயிலாக அமர்ந்திருந்தேன். அவர் எழுந்தார். என் மலர் முகத்தைக் கண்டதும் அவரிடம் தென்பட்ட தெம்பு தான் எத்தனை!

அப்பொழுது என் தம்பி பன் முறை நாங்கள் இருந்த வீட்டுச் சன்னலைப் பார்த்தவாறு அப்படியும் இப்படியும் ஏகிக்கொண்டிருந்தான். அவன் விழி மலர்களில் வரட்சி துலங்கியது... முகத்திலே பாசம் துடித்துக்கொண்டிருந்தது ...எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவனுடைய நடமாட்டத்திலே அழியாத பாசம் பாய்ந்து பரவிக் கொண்டிருந்தது. என்னை ஒரு முறையாவது பார்க்கவேண்டும் என்று அவன் துடிப்பதுபோல்

3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

இடம் தரவேண்டும் என்பதுதானே பொருள்? இப்போது உள்ள நிலைமையில் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்போர்கள் அதனைப் பிறர்க்குத் தர மறுக்கிறார்கள். நேரு அதனை வலிய இளைஞர்களுக்குத் தர விரும்புகின்றார்' இந்த நிலையில் நேருவின் அறிவுரை கிடைத்தவுடன் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் என்ன செய்கின்றனர்? நேரு சொல்லிவிட்டாரே என்பதினால் உடனே இளைஞர்களுக்கு இடம் தந்துவிட்டார்களா? இல்லை, இடம் தராதது மட்டுமன்று. 'இடம் கேட்பது தபபு' என்று அவர்கள் அறிவுரை சொல்லத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

பரோடாவில் இளைஞர் காங்கிரசின் கூட்டத்தில் பேசிய மொரார்ஜிதேசாய் தன் பங்காக அவர்களுக்குச் சில அறிவுரைகளைச் சொல்லும்போது 'பதவி ஆசைவேண்டாம்' என்று அறிவுரை வழங்கியிருக்கின்றார்.

முன்தினம் நேரு 'இளைஞர்களுக்கு இடம் தாருங்கள்' என்று முதியவர்களுக்கு சொன்னார். மறுநாள் முதிய தலைவர் ஒருவர் இளைஞர்களிடையிலே நின்று பதவி ஆசை வேண்டாம், அது 'பாபம்' என்று பேசிவிட்டு வந்திருக்கின்றார்.

இதற்கு என்ன பொருள்? 'நேரு சொல்லிவிட்டாரே இளைஞர்களுக்கு இடம் தாருங்கள் என்று. அதனால் நாங்கள் இடம் தந்துவிட்டோம் என்று கருதாதீர்கள்' என்று இளைஞர்களுக்கு உண்மையை எடுத்துச் சொல்கிறார் என்பதுதானே! அல்லது நேரு மிகப் பெரியவர் அவர் எதைவேண்டுமானாலும் சொல்லிவிடுவார். உடனே நாங்கள் அதைக்கேட்டு அதன்படி நடப்போம் என்று எதிர்பார்க்கவேண்டாம் என்று நேருவுக்கே எடுத்துச் சொல்வதாகவும் இருக்கலாம்.

எதுஎப்படியோ, நேருவும் அறிவுரை சொல்கிறார், மொரார்ஜியும் அறிவுரை சொல்கிறார். இருவரும் இரண்டு கோணங்களில் நின்று வேறுவேறான கருத்துக்களைச் சொல்கின்றனர்.

ஆனால் இவர்கள் இருவரையும் பார்த்து வேறு ஒருவர் சிரிக்கின்றார். பதவியில் இருக்கும் அவர்களைக் கையைப் பிடித்து இழுக்கின்றார்.

ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்கள் நேரு போன்ற பெருந்தலைவர்கள் பதவியை விட்டு விலகி மக்களோடு இணைந்து தொண்டு செய்யவேண்டும் என்றார். ஆனால் நேரு, அவர் சொல்லிவிட்டாரே என்பதற்காக உடனே பதவியை உதறிவிட்டு எங்கே தொண்டுசெய்யவேண்டும்? எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்கவில்லை. ஆனால் இளைஞர்களுக்கு இடம் தாருங்கள் என்று மட்டும் வேண்டுகோள் விட்டிருக்கின்றார்.

'அவர் சொன்னால் அது சட்டமா என்ன, இளைஞர்களே உங்களுக்குப் பதவி ஆசை வேண்டாம்' என்று உடனே மொரார்ஜி கூறுகின்றார்.

இடிந்து விழ இருக்கின்றது கட்டிடம் இதற்கிடையில் பலர் பலவகையான யோசனைகளைச் சொல்கின்றனர். ஒருவர் சொல்வதை இன்னொருவர் கேட்பதாகக் காணோம். இவர்கள் பூசல் தீர்ந்து தூணை எடுக்கவா, வைக்கவா என்பது தீர்மானம் ஆவதற்குள் கூரை சரிந்து விழும். சுவர் கூரையின்றி நெட்டை மரம் என நிற்கும்! அந்தக் கூரையில்லாத சுவருக்குப் பெயர் வேறு!

தெரிந்தது. இரத்தபாசம் அவனைக் கொன்று கூறுபோட்டுக் கொண்டிருந்ததை நினைத்து நான் கசிந்துகொண்டிருந்தேன். சன்னலை அடுத்து அவர் அமர்ந்திருந்தார். அதனால், அவனால் என்னைப் பார்க்க இயலவில்லை. அப்படியே கண்டுகொள்ளாமல் இருந்திருப்பேன்... என்னமோ மனம் கேட்கவில்லை. அவரைக் கொஞ்சம் தள்ளி உட்காருமாறு கேட்டுக்கொண்டேன். உடனே அவர் குறும்பாக "எதற்கு?" என்றார்.

"என் தம்பி என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறான்" என்றேன்.

"அப்படியா...!" என்று ஆவல் கமழக் கூறிவிட்டு அவர் அங்கிருந்து எழுந்தார்.

என் தம்பி என்னைக் கண்டான். அவன் முகம் மலர்ந்து விரிந்தது! அதே நேரத்தில் அவரைக் கண்டான். அவன் நடக்க ஆரம்பித்தான்!

"சேகர்!" என் இதயம் கிழியக் கிழியக் கத்தியது.

அவனோ திரும்பிக்கூட பார்க்கவில்லை!

*

என் நெஞ்சத்தில் நீங்காது இழைந்துவிட்டவர் அவருடைய நண்பர் ஒருவரோடு மிகக் குறும்பாகப் பேசுவது வழக்கம்!...... அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்!

அச்சமயத்தில் கேலியாக "மாமியார் வீட்டுச் சோறு அபாரம் போலிருக்கு...மனுஷன் ரொம்பவும் 'இளைத்'திருக்கின்றாரே" என்றார் அவர்.

இச்சொற்கள் என்மேல் வீசப்பட்ட கற்களாக இருந்தன. நான் மெதுவாக அவருடைய முகத்தைக் கவனித்தேன். பழைய தெம்புகளில் ஒன்றைக்கூடக் காணோம்...ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி அவர் முகத்தில் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது...நான் என்னையுமறியாமல் கடந்த காலத்தைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தேன்...

அவர் எங்கள் வீட்டுக்குப் பால் ஊற்றுவது வழக்கம். எங்கள் வீட்டு வாசலில் உள்ளவர்கள் யாவரும் பால் கறக்கும்போது அருகில் இருப்பது வழக்கம்! ஏனென்றால் பால்காரர்கள்... கலந்துவிடுவார்கள் என்ற பயம்! அப்பட்டமான பாலுக்கு எல்லோரும் செய்யும் "தவம்" இது!

அந்த முறையில் எங்களுக்குள்ளே உறவு......வளர்ந்தது... முதிர்ந்தது...விஷயம் சிதறியது ...தந்தை அஞ்சினார்...என் கணவர் எத்தகையவர் என்பது அவருக்குத் தெரியும்......என்னை எச்சரித்தார்...புத்தி சொன்னார்...... அவருடைய உள்ளத் தூய்மையின்மேல் இருந்த நம்பிக்கை என்னைக் கவர்ந்தது. நான் ஒன்றுக்குமே மசியவில்லை.

என் தந்தை "பார்க்கிறேன் ஒருகை" என்றார். அதற்குப் பிறகுதான் நாங்கள் எங்களைக் காத்துக்கொண்டோம். ஒருவரை ஒருவர் பிணைத்துக்கொண்டோம்!

என்னைக் காணாது போனது ஒரு பரபரப்பை உண்டாக்கிவிட்டது.

'போலீசில்' என் கணவர் பிடிபட்டார்! உதைபட்டார்! முழங்கால்கள் சிதற அடிக்கப்பட்டார். கொடுமைக்காரர்கள் என் கண்மணியை நன்றாகப் பதம்பார்த்தார்கள்! அவர் சௌந்தர்ய முகம் உப்பிவிட்டது.........அது அவர்களுக்குப் பயத்தை தந்திருக்க வேண்டும். விட்டுவிட்டார்கள்... வழக்குப் போட்டார்கள்...

வழக்கு மட்டும் என் செய்யும்? நாங்கள் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொண்டோம். என்றால் அவர்கண்ட சுகம் என்ன? எத்தனை துன்பங்களைத் தழுவினார்! எத்தனை இக்கட்டுக்களைத் தாண்டினார்!

இத்தனைக்கும் அப்பால் அவர் என்னிடம் எத்தனை அன்பாக நடந்துகொள்கிறார்......அவரை மணவாளராகப் பெற நான் என்ன பேறு செய்திருக்கவேண்டுமோ! இதை நினைக்கையிலே அவர்மேல் எனக்குப் பரிதாபம் ஏற்படுகிறது ...ஆற்றாமை அரும்புகிறது...மாப்பிள்ளை அனுபவம்......விருந்து வைபவம்...இப்படி ஏதாவது ஒரு அனுபவம் கண்டிருப்பாரா? என் இதயம் எண்ண எண்ண வலிக்கிறது...குபுகுபுவென்று உகுநீர் கொட்டுகிறது!

விரும்பியவனை அடைந்தேன்... அதனால் தூய்மையினைக் காப்பாற்றிக் கொண்டேன். இது நான் செய்த குற்றம்?

இதற்குத்தான் எல்லோரும் என்னைக் கடுகடுப்போடு கொடு நோக்கு நோக்குகிறார்கள்! அப்பா என்னை மறந்தே போனார்! இறந்துவிட்டதாக என்னைத் தலைமுழுகிவிட்டார்! என்மேல் இருந்த ஒரு சிறிய சங்கிலி என்ன செய்யும்...? அவர் மனது அதைக்கூட விட்டுவைக்கவில்லை!

*

நான் மரண வேதனையில் இருந்திருக்க வேண்டும். என்னைச்சுற்றி என் கணவர்......அத்தை....டாக்டர் முதலியவர்கள் நின்றிருந்தார்கள்...என் நிலைக்குக் காரணம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கும். அப்பாவை எப்படியேனும் அழைத்து வந்திருப்பார் என்று தான் எண்ணியிருந்தேன்...நிச்சயம் இச்சமயத்தில் அவர் சிந்தை இளகத்தான் செய்யும் என்று கருதி இருந்தேன்...கண்களை அகலத்திறந்து நாற்புறமும் பார்த்தேன்...என் கணவர் மட்டும் துக்கம் தாளமுடியாமல் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

எல்லோரும் அப்புறம் போனார்கள்!

"கண்ணே, உன் அப்பாவை எவ்வளவோ கெஞ்சினேன்... அவர் மசியவில்லை" என்று என் பார்வையின் பொருளைப் புரிந்து கொண்டு வியர்க்க வியர்க்க அருகில் வந்து கூறினார். கன்னத்தில் ஐந்து விரல்களும் பதிந்திருந்ததை அப்போது கவனித்தேன் ...மெல்லக் காரணத்தைக் கேட்டேன்...

"என் மாமனார் தந்த பரிசு" என்றார் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டே.

என்னால் அவருக்குக் கிடைத்த அடுக்கடுக்கான பரிசுகளைக் காண முடியவில்லை. என்னால் அவர் பெற்ற கடைசிப் பரிசை மெதுவாகத் தடவிப் பார்த்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது என் தம்பி வாசலில் தயங்கித் தயங்கி நின்றுகொண்டிருந்தான்! அன்பாக "தம்பி..." என்று இனிமை தெறிக்க அழைத்தேன்! "அக்கா" என்று கதறியவாறு முகம் புதைத்து என்மேல் சாய்ந்தான்!

நான் விழிகளை மூடிக்கொண்டிருந்தேன். கார் ஒன்று வந்து நின்ற சப்தம் கேட்டது!

★

காஞ்சீபுரம். 95. திருக்கச்சிநம்பி தெரு "திராவிடநாடு" அச்சகத்தில்
[illegible] வெளியிடப்படுகிறது